

elektronická
KAPITÁNSKÁ POŠTA

metodický a informační zpravodaj HKVS

číslo 44, duben 2016

Aktuálně:
Skare 2016
Admiralitní plavba Mazury 2016

Z našich vod:
Jaký byl jarní sraz VS?

Sestry a bratři,

je duben a začala nám nová vodácká sezóna. Na rozdíl od loňského roku jsme měli a stále někde máme díky sněhu možnost sjet jarní vody i bez pouštění přehrad či rybníků. Prorokované stoleté sucho v Beskydech bylo také lednovými a únorovými srážkami zatím zažehnáno, tak doufám, že nás čeká dobrý vodácký rok.

V Junáku se po delší odmlce otevřela opět otázka, mají-li být krajští kapitáni členy krajských rad s hlasovacím právem, či nemají. Mnoho krajů – tedy, mám-li být upřímný, tak skoro všechny – by vodáka v radě raději neměli, a když už, tak bez hlasovacího práva. Naši suchozemští bratři se ohánějí nesystemovostí, dvojím zastoupením (můžeme volit i ostatní členy krajských rad) a dalšími, více či méně logickými argumenty. Když jsem si udělal malý průzkum, jak se naši komodoři zapojují, byl jsem trochu překvapen místy i hodně rozdílnými pohledy na jejich činnost od nich samotných a od předsedů krajských rad. Hodně z toho vysvítá v některých krajích pasivita našeho zástupce, který se zajímá jen o věci vodácké a ostatní nechává plavat. Na druhou stranu zatím za mého působení nepřišla žádná výtka na komodora přímo na HKVS. Ale když vidím, jak náročné je přesvědčit na srazech VS přítomné, aby se někdo přihlásil o napsání krátkého článku, na vytvoření instantního programu

do Skautingu, když za 5 měsíců nepřišla ani jedna připomínka na naše nová skripta, která už teď bude za měsíc potřebovat lesní škola VS, trochu začínám krajům věřit. Nemůžeme všechno chtít, vydupat si to (krajské rady, prostor v časopisech, placení skript z rozpočtu Junáka) a pak být pasivní. Začneme tedy u sebe, u svých oddílů, okresů a krajů a dokažme, že si daný prostor zasloužíme. Děkuji na tomto místě všem, kteří neoslyšeli naše prosby a výzvy a přiložili ruku k dílu, připomínkují skripta, píší články a pomáhají – vždyť to všechno děláme pro sebe!

Ještě jedna věc mi trochu leží na srdci – dlouho jsem rozmýšlel, jestli ji napsat, nebo nikoliv, ale rozhovor s Jiřím Navrátilem mě přesvědčil, že jí napsat mám – nedávno se v naší ulici opět po dlouhé době objevily rudé prapory. Byly to prapory oslavující příjezd hlavy státu, velkého a významného státu, ale státu totalitního, který neumožňuje svobodu slova, porušuje lidská práva, zavírá politické vězně a střílí do vlastních neozbrojených studentů. Bylo to po 26 letech poprvé, co na naší ulici vlály podobné symboly, předtím to bylo v mém dětství, když přijel potentát z nějakého spřáteleného komunistického státu. Bohužel kromě rudých vlajek se také někteří představitelé našeho státu vyjadřovali za naši zemi tak, že jsem se za ně musel stydět a policie také spíše chránila rudé organizované vítače, než vlastní občany vyjadřující kritický názor k návštěvě. Junák je organizací nepolitickou, což má vepsáno ve stanovách, nicméně kde jsou hranice mezi pasivním přihlížením pomalému narůstání nedemokratických principů, přihlížení zlu, omezování svobod, občanskou angažovaností proti projevům bezpráví a „politickou činností“? Baval jsem se v životě s mnoha pamětníky totalitních režimů a shodně upozorňovali, že mnohokrát opakovaná lež se stává prav-

dou a že je třeba se vymezit i proti malým a v tuto chvíli neškodným akcím a prohlášením podporujícím diktátorské praktiky, nedemokratické principy a zlo obecně. I v tomto je třeba být aktivní a stačí připomenout, ve kterých zemích je bytostně demokratický a svobodný skauting povolen a kde ne. Proto budme aktivní i na tomto poli čistě občanským způsobem – to po nás skautský zákon, slib a heslo dokonce vyžaduje!

Cedník

Jarní sraz 2016 **3** Znojmo

Admiraltní **8** plavby

Metodika: **9** Sindibád námořník

Rozhovor **13** s Kingkongem

Zprávy z HKVS

Proběhl jarní sraz VS ve Znojmě, zápis včetně příloh najdete na webu, vyprávění v samostatném článku. Na webu si také můžete stáhnout výroční zprávu HKVS za rok 2015 jako přílohu k dubnovému zápisu.

ODBORKY A VLČCI

Probíhají finální metodické oponentury vodáckých odborek – odborky Vodák, Námořník a Potápěč by měly být zveřejněny ve druhé várce v dohledné době. Až to bude, dám upozornění na web a do nejbližšího čísla Kapitánské pošty. Už funguje nový web odborniky.skauting.cz. Zde by měly být kromě pracovních listů nových odborek i veškeré informace a staré (současné) odborky. Kdyby vám tam něco chybělo, měli jste jakékoliv připomínky k obsahu i formě, neváhejte se ozvat buď na mail odborniky@skauting.cz nebo Kuldě. Rozbíhá se revize vlčků, shánějí se autoři a oponenti. Pokud máte jakýkoliv zájem pomoci, ozvěte se na zastupce@hkvs.cz. Ozvěte se i v případě, že si nejste jisti, určitě se pro vás něco najde. ;-)

ZAPOJTE SE!

Budu se opakovat, ale chcete, aby ve **Skautingu** vycházely i vodácké články? Sháníme autory:

- vodácké doplňky do stezky a jak s nimi pracovat – metodika/ používání stezky u vodních skautů/ inspirace pro suchozemce
- rubrika Dobrá praxe – články o tom, co se kde v oddílech povedlo a funguje – skutečné náměty
- instanty pro Benjamínky (celá schůzka), vlčata a světlušky i skauty a skautky

Pokud vás něco z toho zaujalo, napište na zastupce@hkvs.cz nebo rovnou šéfredaktorce Skautingu. A nebojte se toho, dostanete podrobné zadání s osnovou!

Stejně tak sháníme autory k **metodickým článkům do Kapitánské pošty**. Neleží vám třeba v hlubinách počítače pěkná vůdcovská práce, které jste věnovali spoustu času, a nakonec ji četlo jen pár lidí? Pochlubte se!

Na webu HKVS jsou postupně zveřejňovány jednotlivé kapitoly **do skript ke kapitánské zkoušce**. Prosíme, přečtěte si je, a pokud vám tam něco chybí, přebývá nebo něčemu nerozumíte, neváhejte se ozvat – čas je na to právě teď.

RAFTAŘSKÝ VÍKEND

Svaz vodáků ČR a jeho raftařská sekce nabízí vodním skautům raftařský víkend spojený se seznámením se s raftingem, tréninkem na kanále, záchranou raftu atp. pro starší skauty, rovery a akční vedoucí VS. Akci budou vést profesionální raftáři i lidé z repre. Víkend se uskuteční v září či říjnu, možné termíny z naší strany odhlasované na srazu jsme předložili koordinátorovi od raftáků Filipu Kolmanovi. Jen co bude termín, zveřejníme ho i s přihlašovaním.

FOTO VÁCLAV ČERNÍK – VAŠEK

VYHLÁŠKA – JÍZDA PŘES JEZY

Od dubna 2015 platí vyhláška Ministerstva dopravy č. 46/2015 Sb., podle které je nutný ke splutí každého jezu souhlas jeho správce, jinak vůdci každého plavidla hrozí bloková pokuta do 5 000 Kč, nebo v přestupkovém řízení do 200 000 Kč. Díky spojeným silám jak svazů (ČSK VT, Junák, SVOČR) tak i jednotlivců a dalších subjektů (VŠZ – koordinátor celé akce Petr Ptáček) se podařilo ovlivnit novelizaci vyhlášky tak, že jízda přes jezy nebo jejich propustmi bude na vlastní nebezpečí (pokud nebude upravena jinak signálními znaky). Ministr dopravy slíbil snahu o novelizaci do konce června.

OSTATNÍ

- Schválili jsme rozpočet na rok 2016.
- Vyšla metodika pro vůdce Benjamínků včetně vodácké kapitoly.

Kulda

Jarní sraz 2016 – Znojmo: ohlédnutí za jižní Moravou

Je už tradicí, že po každém srazu usedám k notebooku a začerstva sepisuji zážitky z něj a dokumentuji jeho významné chvíle – ani letošní jarní sraz 2016 nebude výjimkou. Způsob, jakým nás totiž přivítala jižní Morava, byl opravdu nezapomenutelný :-)

Z mé strany vše zahájila skoro čtyřhodinová cesta do Znojma, načež jsem s Pavlíkem a několika znojemskými pořadateli zasedla k registraci a jala se zapisovat (a kasírovat) nově příchozí. Ti se po registraci postupně přesouvali na Vodárnu, základnu pořádajících, kde pro ně byla připravena večeře ve formě grilování. Zbylý večer strávili vřelým přivítáním s kamarády, debatováním a zábavou.

V sobotu ráno nejprve všichni kontinentálně posnídali, vyslechli, co je nového v HKVS, a poté se přesunuli na první blok programu. Pod vedením Fialíka a Pavlíka zasedla nad skripty ke kapitánské zkoušce vzdělávací komise, Jerry poradil, jak přetvořit SkautIS ze zlého pána na dobrého sluhu, Ješ-

FOTO VERONIKA MORONGOVÁ – ŠVESKA

těr dal užitečné tipy, jak sehnat peníze na financování kluboven a tábořišť, Koblížek probudila tvořivého ducha v účastnících rukodělného programu a Ňuf prozradil triky, jak pořídit dobrou a kvalitní fotografii. Oba kreativní programy se navíc zajímavě prolínaly – když rukodělníci vytvářeli svá díla, vpadli do místnosti fotografové a pořizovali jednu fotku za druhou. Po krátké pauze následovala další plejáda programů a opět bylo z čeho vybírat. S Kuldou v čele zasedla výchovná komise a radila se nad odborkami, Ještěr opět radil v oblasti financí, tentokrát jak správně napsat projektovou žádost tak, aby uspěla, Fialík velice názorně ukázal nezbytnost dodržování bezpečnostních pravidel na vodě a pan Tomáš Vrška promlouval o ochraně přírody a o Národním parku Podyjí.

Po obědě všichni vyrazili prozkoumávat místní krásy. Ti otrlejší a otužilejší vyrazili sjíždět krásný meandrovitý úsek Dyje kousek od Znojma a nutno podotknout, že mokří se vrátili jen trochu. Totéž se však nedá říct o skupině, která se vydala pod vedením pana Tomáše Vršky do NP Podyjí. Procházeli ka-

ňonem Dyje, brodili se řekou, vystupovali na skalní vyhlídky. Další dvě skupiny se vydaly na prohlídku znojemského podzemí. Větší skupina zvolila klasičtější trasu, kterou absolvovali pod vedením bodré a příjemné průvodkyně, přičemž nebyla nouze o smích a zajímavé historky (které sama skupina místy okořenila vlastními fórkami). Druhá menší skupinka zvolila adrenalinový průzkum podzemních chodeb. Žářivě zelené kombinézy, které na začátku cesty nafasovali, se při prolézání průrvami a úzkými tunely postupně měnily, až na konci nabyly matně hnědý odstín (v mnohých případech nabyly hnědý odstín i celý zbytek účastníka). Z průzkumu se ale všichni vrátili v pořádku – v úzkých tunelech nikdo neuvíznul, ačkoliv nutno přiznat, že o některé jsme měli obavy... Ti, kteří nechtěli poznávat okolí, bojovali o život – pod vedením Maťa, instruktora bojových sportů, se učili základům sebeobranu, přičemž z nácviku si odnesli velice silný zážitek a značné množství škrábanců.

Po skončení těchto programů byla pro všechny ještě přichystána návštěva radniční a Vlčkovy věže

FOTO VERONIKA MORONGOVÁ – ŠVESKA

FOTO SIMONA ZATLOUKALOVÁ – KOBLÍŽEK

a vycházka k nejvýznamnějším znojenským dominantám, a to ke Znojenskému hradu, rotundě sv. Kateřiny a ke kostelu sv. Mikuláše. Prohlídka byla navíc doprovázena velmi zajímavým výkladem průvodkyně z řad místních organizátorů.

Na večer zasedala ve velmi pokladném duchu loďní komise a zároveň probíhala diskuzní kavárna a čajovna, které se zúčastnil i jeden velice vzácný host – do Znojma se za námi vodáky přijel podívat náčelník Marek Čiča Baláš. Diskutovalo se hlavně o aktuální problematice instruktorských kurzů nebo o pozici krajských kapitánů. Další skupina se vydala opět poznávat místní krásy a na vlastní oči (uši i jazyk) se přesvědčila, že Znojmo svůj přídomek „město vína“ nezískalo jen tak.

V neděli po snídani se všichni zúčastnili posledních programových bloků. Fialík teoreticky rozebral eskymácký obrat a způsoby, jakým by se měl vyučovat, Vezír objasnil, jak v praxi vypadá správná nástupová a vlajková etiketa, Kulda s Kubou vyprávěli o zahraničních vodáckých puťácích a poskytovali cenné rady o jejich přípravě a zbývajících pět lidí, kteří se neúčastnili ani jednoho z těchto programů, se jalo diskutovat a vyměňovat si zkušenosti (nejen) o tom, jaké se u nich připravují akce pro veřejnost. Po krátké pauze se všichni shromáždili na poslední blok sra-

zu pod vedením HKVS. Zde byly zveřejněny výstupy z komisí a vyhlášeny výsledky předprogramu – výhercem se stala Sepka a odvezla si tak domů dvě velké sklenice pravých znojenských okurek. Také jsme byli svědky slavnostního předávání vyznamenání, kdy byli Řádem stříbrného bobra oceněni bratři Vojtěch Datel Černík a Zdeněk Dandy Kunc a Medailí bronzového bobra sestra Simona Koblížek Zatloukalová – gratulujeme! Poslední minuty programu byly věnovány kapitánské vrbě, kdy byla na hlavního kapitána Cedníka pálena jedna otázka za druhou – nutno podotknout, že všechny zdárně ustál.

Zároveň byli ohromným potleskem oceněni znojemští pořadatelé za svou práci, kterou zde opět musím vyzdvihnout. Díky jejich práci a péli jsme opět mohli zažít úžasný sraz, na který budeme ještě dlouho a rádi vzpomínat – za všechny účastníky a přípravný tým srazů **MNOHOKRÁT DĚKUJEME! :-)**

Poté následoval oběd v místní jídelně, balení, loučení a odjezd do svých domovů do různých koutů naší republiky.

A co říct na závěr? Sraz se velice vydařil a i přes počáteční obavy, kolika lidem se bude chtít trmácet do tak odlehlého koutu republiky, se jej zúčastnilo skoro 90 účastníků, a to vůbec není málo! Navíc jste opět trhli rekord v přihlašování – hned první den se Vás zaregis-

FOTO VERONIKA MORONGOVÁ – ŠVESKA

FOTO SIMONA ZATLOUKALOVÁ – KOBLÍŽEK

trovalo rovných 27! :-). Také je dost dobře možné, že jste trumfli i rekord v počtu přihlášených po termínu – letos se Vás dodatečně ozvalo s pozdní žádostí o přihlášení opravdu hodně. Bohužel ale nemáme s čím porovnávat, jelikož o tomto nevedeme žádné statistiky (ačkoliv by možná stálo za to s nimi začít...).

Ještě jednou Vám děkujeme za účast a těšíme se na Vás na dalším srazu, který bude volební a proběhne v... počkejte si, to bude překvapení ;)

Koblížek

Vlasta Páleníková (1916-2015)

Vzpomínka na čestnou hlavní kapitánku vodních skautů k nedožitým 100. narozeninám

Minulý měsíc by se dožila rovné stovky Vlasta Páleníková, naše čestná hlavní kapitánka, předválečná i poválečná vůdkyně oddílů, dlouholetá členka Náčelnictva Junáka, Svojsíkova oddílu, nositelka nejvyšších skautských vyznamenání a celoživotní aktivní skautka. Žel, před necelým rokem náhle zemřela, proto nám dovoluňte publikovat několik dosud nepublikovaných fotografií z rodinného a skautského archivu. Snažili jsme se sehnat i starší fotografie, nejen fotografie z činovníckých srazů. (Více o Vlastě např. v KP č. 3/2010 a 40/2015).

1936 (HRON?), VLASTA NA KORMIDLE

Cedník

1936 HRON, VLASTA SEDÍCÍ VPRAVO

1968 – S RUDOLFEM PLAJNEREM A DALŠÍMI ČINOVNÍKY PŘI OBNOVĚ JUNÁKA

1970, IV. LESNÍ ŠKOLA VODNÍCH SKAUTŮ

1991 – JAKO ČLENKA INSTRUKTORSKÉHO TÝMU V. LESNÍ ŠKOLY VS NA LAVIČKÁCH NA DALEŠICKÉ PŘEHRADĚ (SEDÍCÍ TŘETÍ ZPRAVO)

VLASTA S KULDOU V KVĚTNU 2015

Skare 2016 – Seč

22. mistrovství České republiky ve skautském jachtingu

Skautská regata už je za dveřmi a zase jako každoročně byly k datu srazu K+K přihlášeny pouze dva oddíly. Na srazu jsme proto vyhlásili slevu 10% pro ty oddíly, které se dokáží zaregistrovat k 15. 4. a zaplatit do 22. 4. 2016. Po tomto vyhlášení se registrace úspěšně rozběhla. Bohužel kajuty k ubytování jsou již rozebrány, ale místa pro stany jsou stále volné.

Přijďte s jakoukoli oplachtěnou pramicí P520, P550 atp. a můžete závodit s jakýmkoliv oplachtěním do 7 m², do 10 m² anebo do 12 m². Přivezte vlastní loďku a můžete se zúčastnit rozjížděk v kategorii Open.

Přihláška a veškeré informace k programu a předprogramu jsou na stránkách Skare www.skare.skauting.cz a na [facebooku](https://www.facebook.com/skare).

INFORMACE K ORGANIZACI DOPRAVY

Vzhledem k většímu počtu účastníků nebude možno parkovat s auty na pozemku základny! S auty bude možno přijet k základně, zde vyložit věci (stany atd.) a lodě odvézt přímo k vodě. Poté auta odjedou na parkoviště u Hasičské zbrojnice (tam, kde parkovala při Navigamu).

Prosím vítěze o dovezení získaných putovních trofejí Skare, Poháru přístavů, Modré stuhy a Štitu konstruktérů.

Na vaši stále větší účast se těší celý pořadatelský tým a Olda

FOTO ARCHIV SKARE

Hlavní kapitanát
vodních skautů

5. oddíl vodních skautů
Česká Třebová

Přístav Sedmička
Pardubice

SkaRe 2016

SKAUTSKÁ REGATA
22. skautské mistrovství republiky v jachtingu

29. 4. – 1. 5. 2016

přehrada Seč

předprogram 27. a 28. 4.

Info na [facebooku](https://www.facebook.com/skare) a skare.skauting.cz

skaut

Pohár přístavů

V letošním roce 2016 se o Pohár přístavů pojede jako seriál závodů.

Skare 2016, mistrovství republiky vodních skautů, bude také hodnocen jako první závod v seriálu závodů. Do ostatních závodů se můžete libovolně přihlašovat.

ZATÍM JE NABÍDKA Z NĚKOLIKA JIŽ POŘADANÝCH AKCÍ:

1. Skare – MRVS, Sečská přehrada 30. 4. 2016
2. Modrá stuha a Štít konstruktérů, Seč 1. 5. 2016
3. Sindibád race – Orlická přehrada, 27.-29. 5.2016
4. VikingRace – Křetínka u Letovic 9.-11.9. 2016
5. Jablonecká Regata – Jablonec nad Nisou, 1. 10. 2016

PROPOZICE SERIÁLU ZÁVODŮ O POHÁR PŘÍSTAVŮ

Každé z regat o Pohár přístavů se může účastnit samostatně přístav/středisko nebo oddíl.

Hodnotí se výsledky jednotlivých regat, za každé 4 regaty se ta s nejhorším umístěním škrťá. Příklad: pokud bude v seriálu 5 závodů, 1 nejhorší (nebo neúčast) se škrťá.

V jednotlivých závodech regat se hodnotí vždy prvních 6 umístění (6-1 bod). Pro Pohár přístavů se sečtou výsledky v jednotlivých závodech regaty a škrťá se 1 nejhorší výsledek (nebo neobsazená

kategorie) z každých 4 vypsání závodů. Příklad: Skare – bude vypsáno 8 závodů, tak se 2 nejhorší výsledky (nebo neobsazené závody kategorií) přístavu škrťají.

V jednotlivých závodech kategorií se za každé ze 4 vypsání rozjížděk škrťá ta nejhorší. Příklad – pojede se celkem 9 rozjížděk v dané kategorii, vyškrtnou se tedy dvě nejhorší rozjížděky (nebo neúčast v rozjížděce).

CENY A ODMĚNY

Hlavní cena bude putovní pohár přístavů a kompletní trup P550.

Dalšími cenami bude oplachtění a ostatní díly k plachetnici P550.

ÚČAST V SERIÁLU O POHÁR PŘÍSTAVŮ

Do poháru se nemusíte hlásit. Do hodnocení budete zařazeni po přihlášení a absolvování některé z regat v roce 2016.

VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ A PŘEDÁNÍ ODMĚN

Vyhlášení výsledků seriálu závodů o Pohár přístavů a předání poháru proběhne na podzimním srazu VS.

OBEČNÁ PRAVIDLA

Pro všechny regaty platí v daném ročníku pravidla platná pro Skare v tomto roce.

OSTATNÍ

Pokud někdo pořádáte nějaký závod nebo byste ho chtěli na některé z vodních ploch ČR uspořádat, přihlaste se a zařadíme váš závod do seriálu regat o Poháru přístavů.

Olda – Oldřich Pešina

Tel.: 721 585 783

E-mail: olda.p@centrum.cz

Admiraltní plavba Mazury 2016

V roce 2015 jsme byli s oddílem Českotřebovských Velrybářů na výpravě na polských Mazurských jezerech.

Měli jsme v charteru 5 lodí, 35 osob, z toho 24 skautů a včlat rozdělených do pěti posádek.

Navrhl jsem tedy Flintovi, který pořádal Admiraltní plavbu v roce 2015 a bohužel plul sám, tedy sám se svojí posádkou, že bychom mohli na příští rok v roce 2016 uspořádat plavbu po Mazurských jezerech, a jelikož souhlasil, tak budeme už dva. To je dobrý nárůst účasti, 100% nárůst, tím se nemůže pochlubit jen tak někdo.

Přihlásily se ještě další dvě posádky, takže pro ně objednávám pronájem lodí. Celá plachetnice délky cca 8 m, pro cca 6-8 osob (podle toho, jak se chce člověk tulit), nás vyjde na 1624 zlotých, tzn. tak 12 342,- Kč, t.j. 2 057,- Kč na člena šestičlenné posádky, na plavčíka osmičlenné posádky to bude jen 1 542,- Kč na týden plavby. Pro zapůjčení lodě stačí, aby jeden člen

FOTO ARCHIV ARCHIV VELRYBÁŘŮ ČESKÁ TŘEBOVÁ

FOTO ARCHIV ARCHIV VELRYBÁŘŮ ČESKÁ TŘEBOVÁ

FOTO ARCHIV ARCHIV VELRYBÁŘŮ ČESKÁ TŘEBOVÁ

posádky měl průkaz vůdce malého plavidla pro vnitrozemskou plavbu! Cena na dopravu tam i zpět vyjde podle druhu dopravy na cca 1.000 – 1.500,- Kč. No neber to :-)

Chci vám všem čtenářům nabídnout podobné podmínky, pokud s námi poplujete.

Druhou možností, takovouto cestou jde třeba Flint, je vzít si vlastní loďku, na které se musí dát spát. Táboření mimo loď je v oblasti Mazurských jezer problém, protože je zde mnoho přírodních rezervací, mimo jiné kolem jezer pobíhají divocí koně. Takže pokud máš oplachtěnou lodičku s možností chráněného přespávání na palubě, můžeš se k nám přidat.

Ve flotile lodí se to báječně a snadno pluje. Zkušenější poradí a v případě problému pomohou,

třeba s kotvením atd. Není třeba se obávat. V loňském roce s námi byla a úspěšně vedla jednu z lodí i Šídlo, která si udělala na jaře, přes HKVS zkoušky vůdce malého plavidla.

Mazury jsou nádherné, a kdo tam jednou byl, nepřestane se vracet. Jedná se o krásné plachtění v úžasné přírodě s krásnými městečky.

Termíny naší letošní Admiraltní plavby jsou v srpnu, a to od 5. do 20. 8. 2016. Pokud byste nemohli na dva týdny, je možnost vybrat si jeden ze dvou týdnů, vždy nejlépe od soboty do soboty.

Pokud se rozhodneš, ozvi se.

Olda – Oldřich Pešina

Tel.: 721 585 783

E-mail: olda.p@centrum.cz

Sindibád námořník

– hra pro putovní tábory – II. díl

Ani putovní tábory by neměly být bez libreta. Hrát však hru na místě, které jsme si předem neprohlédli nebo je stísněné, při nedostatku času a po každodenní únavě je těžší. Proto nabízím námět, který je vázán jen a jen fantazií. Sindibádovy příběhy jsou z orientální sbírky Příběhy tisíce a jedné noci a jsou vypravovány během tzv. rámcového příběhu, jehož hlavními postavami jsou král Šahrijár a dívka jménem Šahrazád. Šahrazád vyprávěla králi po dobu tisíce a jedné noci příběhy, které byly tak dlouhé, že nikdy nekončily se svítáním, přičemž král byl vždy zvědav na pokračování.

SINDIBÁDOVA PLAVBA ČTVRTÁ:

A stalo se, že jsem své bohatství opět rozházel v radovánkách a opět se vydal na cestu. A loď se dostala do bouře a potopila a já se s několika kupci zachránil na ostrově, kde žili černoši. Ti nás dovedli před svého náčelníka, jenž nás přivítal a nabídl nám jídlo. Mně moc nechutnalo, tak jsem se jen díval. Ostatní ale jedli se stále větší chutí a pak už přímo žrali a jejich rysy se změnily a oni zblbli. A ti černoši si toho nejtuchnějšího porazili jako dobytče a upekli a snědli. I ostatní vykrmili a postupně zabijeli. Já raději nejedl, takže jsem zhubl a lidožrouti o mne nejevili zájem. Postupně jsem se šoural dál a dál, až jsem utekl. Jedl jsem jen trávu a nějaké kořínky, pak jsem potkal nějakého pastýře a ten mi ukázal cestu k sultánskému městu. Zde mne přivítali a trochu nakrmili. I všiml jsem si, že jezdí na koních jen obkročmo na pokrývce a zeptal jsem se jich, proč nepoužívají sedla. „Co to je?“ otázali se zase oni. A tak jsem si půjčil něco dřeva, rozcupoval pokrývku, kováři ukázal, jak vypadá třmen a vyrobil prototyp sedla. To jsem věnoval sultá-

novi. Jeho vezír chtěl také, ale to už jsem si nechal zaplatit. Postupně jsem se zmohl na dílnu, pak na továrnu a nakonec na velkovýrobu a opět jsem zbohatl. Oni mne však nechtěli pustit domů, abych jiným nevyzradil tajemství výroby sedel a raději mne oženili. Jenže když mi žena zemřela, pochovali mne s ní po svém zvyku do nějaké staré studny, na kterou přivalili kámen. Když už jsem myslel, že je to můj definitivní konec, zahlédl jsem světýlko. To si nějaké zvíře vyhrabalo díru, kudy chodilo mlsat mrtvoly. Tu díru jsem rozšířil a vylezl ven i s několika pohřebními dary, které jsem tam našel. A zrovna plula okolo loď, kterou jsem stopnul a doplul do Basry a odtud do Bagdádu. Zde jsem prodal ty pohřební nádoby a šperky vydávaje je za vzácné archeologické nálezy a opět jsem byl bohatým a váženým.

Stolování u černošů – zachrání se jen ten, kdo bude úhledně stolovat. Zejména u esusů to bude půvabné.

Varianta – vyřež si vidličku ze dřeva.

Varianta – zachrání se jen ten, kdo hladoví – možno spojit s plněním podmínky Tří orlích per.

Bloudění a hladovění – dej rozchod a nech hledat v přírodě jedlé plody, byliny, kořínky, houby. Nedovol plenění zahrad a polí. Zkontroluj, čím se kdo hodlá zachránit.

Varianta – rozdej hrst mouky a sůl, ať si každý uvaří nebo upeče, co chce, a také ochutí malinami nebo houbami. Varianta – pečení těstových hadů.

Výroba sedla – máš kládu na klidné a hlubší vodě? Uspořádej turnaj, při kterém soutěžící sedí obkročmo na kládě tak, že nohama nedosáhnou na dno. Nenadálým vrtěním kládou pod sebou se

snaží překvapit a shodit druhého.

Máš možnost přivázat kládu mezi čtyři stromy? Uspořádej jízdu na neosedlané kládě, kdy soutěžící sedí na kládě a někdo jiný trháním za provaz dělá splašeného koně.

Záchrana z pohřební jámy – nej-jednodušší je stopování nějakého zvířátka. Na bahnitěm břehu nalezneme dost stop ptáků, ale možná i myšic, ondatry, vydry (že by?). Zkusme odlít stopy.

Varianta – jsme ve tmě a zahlédneme světýlko. Zahrajme si klasickou bludičku na souši nebo na vodě.

FOTO RENATA ČÍZKOVÁ – RENČA

SINDIBÁDOVA PLAVBA PÁTÁ:

Když jsem jednou v přístavu uviděl novou loď, nedalo mi to, abych nevzal vhodné zboží a znovu neodplul. Plavili jsme se mezi ostrovy a prodávali a nakupovali, až jsme přistáli u jednoho ostrova, kde kupci našli něco, do čeho tloukli kamením. Bylo již pozdě jim to rozmluvit – právě rozbili vejce ptáka Ruchcha. Ten se i se samicí dopálil, oba vzali ohromné kameny a házeli na loď, až ji rozbili. Jen já se zachránil na trámu.

Vyvrhlo mne to na nějakém ostrově, na němž jsem objevil čerpadlo. „Kde je čerpadlo, tam jsou lidé,“ řekl jsem si a hledal, až jsem spatřil starce oblečeného jen v listí. „Dones mne k tomu čerpadlu,“ požádal mne. „Co by ne,“ vzal jsem ho na záda. Jenže sotva jsem si ho naložil, posadil se mi pohodlně za krkem, objal nohama a kopal a vůbec neslezl. Nohy měl černé a drsné jako buvolí kůži a mně se vůbec nepodařilo ho setřást. Musel jsem ho tak nosit po ostrově, česat mu ovoce a žít tak jako v poutech ve dne v noci.

Po čase jsem si všiml suchých tykví, které jsem naplnil hrozný a nechal na slunci zkvásit. Já to pil, aby se můj osud zdál snesitelnější. „Co to piješ?“ ptal se můj trýznitel. „Zkus to,“ nabídl jsem mu. Pil, až se opil a jeho sevření povolilo. Utekl jsem mu a zcela chud jsem přišel do nějakého města, jehož obyvatelé byli trýzněni ohromným množstvím opic. Jeden muž mi poradil: „Vezmi si tento pytlík, naplň kamením a pojď se mnou.“ Došli jsme za město do sadů, na jejichž stromech seděly stovky opic. Háze-li jsme po nich přineseným kamením a ony po nás na oplátku ořechy a ovocem. Plody jsme posbírali do pytlíků a pak ve městě prodávali. Já prodával jen ty horší a lepší jsem schovával. Když jednoho dne vplula do města loď, jejíž kapitán sháněl ovoce a potravu pro posádku, měl jsem nejlepší já. Místo peněz jsem chtěl, aby mě vzali s sebou. A pak jsme přistáli u ostrovů pepře a já jej vyměnil za své hrozny. A u jiných ostrovů pro mne potápěči za pár kokosových ořechů vylovili perly, takže když jsem doplul do Bagdádu, vydělal jsem na tom čtyřnásobně.

Rozbité vejce ptáka Ruchcha – jistě najdete něco, kde se člověk podepsal na přírodě. Anebo naopak nalezneme věci svědčící o životě – vývržky sov, hnízda břehulí, škeble načaté vydrou, peří, skořápky vajec, ohlodky a okusy,...

Únik před Ruchchovými – jestliže máte k dispozici dost vysoký most, proplouvejte pod ním a Ruchchy nechte z mostu svrhovat „kameny“ – nejlépe gumový míč nebo plovací vestu nebo něco stejně málo nebezpečného.

Čerpadlo mořského starce – sestrojte obyčejné vodní kolo – dětský mlýnek v rozsoše dvou větví.

Mořský stařec – varianty nejrůznějších zápasů od zápasu dvou jezdců nesených za krkem až po různé formy úchopů a úpolů. Dbejte na jasně vymezený prostor, čas a způsob okamžitého přerušování zápasu, stává-li se nebezpečným.

FOTO RENATA ČÍŽKOVÁ – RENČA

Sběr ořechů opičím způsobem – hody a vrhy kamínky kamkoli do koše nebo do volně zavěšených terčů. Máte dost ponožek? Stočte je do míčku a házejte jimi po opičácích ve větvích. Pozor, vždy se několik ponožek nenávratně ztratí. Proto mějte raději oddílové míčky z papíru nebo hadráky. Kdo je vyráběl, bude k nim mít větší citový vztah a bude je hledat pečlivěji, než ponožky koupené mámou.

SINDIBÁDOVA PLAVBA ŠESTÁ:

Když jsem zapomněl na své útrapy předešlých cest, nakoupil jsem skvostné zboží, naložil v Basře na loď a vydal se na cesty. Vše bylo v pohodě, až si jednoho dne kapitán rval turban, šat a vous a oznámil: „Běda, jsme někde, kde to neznám.“

A přišla bouře, strhla kormidlo, loď se rozpadla a jen několik se nás zachránilo na pobřeží, kde bylo hodně vraků a vyplaveného zboží, ale ani živáčka. Uprostřed vyvěral pramen, jehož voda tekla doprostřed pohoří, kde se ztrácela. V tom zřídle bylo hodně drahých kamenů a perel a kovů, opodál dokonce vyvěrala surová ambra a jako vosk

tekla do moře, kde ji žralci vorvani a měnili na drahé pižmo. Rostlo zde i voňavé aloe, ale k jídlu tu nebylo nic. I to pohoří nás neprostupně obepínalo kolem dokola. A tak jsme pomalu umírali hlady a já zbyl poslední a už jsem si vyhrabal hrob. Když jsem si do něj preventivně lehl, napadlo mne, že Alláh, On je slitovný, tu řeku z pramene někam těmi horami dovede, a rozhodl jsem se, že přestanu umírat. Ze dřeva jsem si vyrobil prám, nanosil na něj drahé kamení, amburu

a aloe a spustil na vodu. Prám plul stále rychleji, až se vnořil do hory, kde okraje prámu dřely o břehy a strop se snížil, že jsem si musel lehnout. Byla tu taková tma, že jsem nemohl nic dělat a jen očekával svůj konec nebo vysvobození. Nakonec jsem tvrdě usnul, a když jsem se probudil, byl jsem mezi nějakými lidmi. Ti mi řekli: „Už jsme tu viděli vyplouvat ledacos, ale člověka na voru dosud ne. Tak jsme tě vylovili a vedeme k našemu králi.“

Králi jsem vše vypověděl a on se podívoval. Ještě více se však divil mému drahému kamení, ambře a aloe. Já mu to všechno daroval, neboť jeho ozbrojenci mi vlídně kynuli kinžály. Král si nechal vyprávět o moudrosti Háruna ar-Rašída a vypravil k němu loď s mnoha dary a mne ustanovil vůdcem. V pohodě jsme dopluli do Basry a přijeli do Bagdádu. Zde jsem svému chalífovi předal vzácné dary, on byl potěšen a obdaroval zase mne. A stačilo mi to na příjemné žití.

Kapitán si neví rady – kdo tedy ví, kde jsme? Kdo si pamatuje, kudy jsme na táboře projížděli. Kolik říčních kilometrů máme za sebou. Jak se jmenovala ta vesnice, co měl Čajíček dát dopisy na poštu, ale protože tam žádná nebyla, dal je mlékaři? Kdo si vede plavební deník a jak?

Hledání ambry – to je něco, z čeho se dělají voňavky. Ukryj někde v okolí v křoví nebo v porostu něco (hadr, prkno, polystyren) co jsi před tím dokonale prolil lahvičkou výrazné voňavky. Hledej ambry po čichu.

Pramen drahokamů – zahrajte si pokladovku, která se může klasicky skládat z hledacích a určujících úkolů nebo při nedostatku času udělej někde poklad (buď skutečný, nebo urči oblázky, kamínky, škeble,...) a nech jej najít a pak po jednom přinášet v určeném časovém limitu (viz pevnost Boyard).

Je v blízkosti nějaká jeskyně? Pak ji prozkoumejte jako ponornou řeku.

SINDIBÁDOVA PLAVBA SEDMÁ:

Nepokojný duch a schopnost zpeněžit cokoli mne opět vyhnaly na obchodní cestu. Plavili jsme se do Číny, ale nepříznivý vítr nás odehnal kamsi, kde to zase donutilo kapitána roztrhnout si šat, turban, vous a vyndat z truhly námořnickou příručku. Z ní vyčetl, že jsme u Země králů, kde je hrob krále Sulejmana a kde řadí lidožravé velryby. Tři z nich se zde také hned objevily a otvíraly na naši loď hubu jako vrata. Avšak hrozný vích zvedl loď a mrštil zpět do prohlubně, až se rozlomila a všechno zboží i s kupci kleslo ke dnu. Já se, jsa v ztroskotání cvičen, chytil prkna a doplaval k nějakému ostrovu, jímž protékala řeka. Už jsem věděl, že si musím udělat vor a plout řekou k lidem. A když se ta řeka opět ztrácela v hoře a nešlo přistát, omdlel jsem strachy. Když jsem se probral, byl jsem v nějakém městě a z davu zvědavců vystoupil vznešený stařec, který si mne dovedl domů a nechal umýt, nakrmit a vyspat. Po probuzení mi řekl: „Chceš vidět, jak prodávají tvé zboží?“

„Žádné jsem přece nepřivezl,“ namítl jsem. „Jen pojď na trh,“ řekl kmet. Na trhu prodávali můj prám, protože byl z nejvzácnějšího santálového dřeva. Nabídka byla mnohem vyšší, než bych očekával, ale stařec mi řekl: „Když to dřevu prodáš později, bude mít větší cenu.“

„Nechám to na tobě, můj finanční poradce,“ usoudil jsem. „A neprodal bys to dřevu hned, ale o sto dinárů draže, než je jeho současná cena?“ sondoval můj zachránce.

„Nechám to na tobě, můj finanční poradce,“ řekl jsem opět. „Dobrá, beru a navrch ti dám svou dceru.“

Dcera byla krásná, půvabná, urostlá a souměrná a měla na sobě tolik šperků, vzácných kovů a dra-

FOTO RENATA ČÍŽKOVÁ – RENČA

hokamů, že jen jejich cena vysoce převyšovala hodnotu zboží, které jsem kdy vlastnil. A padla mezi nás láska a tchán nám vystrojil velkolepou svatbu. Stal jsem se tak spoluvlastníkem a po tchánově smrti vlastníkem největšího bankovního domu v zemi.

A pozoroval jsem, že ostatním občanům každý měsíc narostou křídla a oni někam odlétají. Požádal jsem svého souseda, aby mně vzal s sebou, ale nechtěl. Když jsem mu však připomněl jednu nezaplacenou směnku, zavrčel: „Vlez mi na záda!“

Učinil jsem tak a vylétli jsme až k andělům. Můj dojem byl ohromný. „Alláh akbar!“ chválil jsem Boha. Jen jsem to dořekl, vyšlehl z nebe plamen a křídlatcům připálil nosné plochy. „K šajtánu s tebou,“ dopálil se můj nositel a praštil mnou na vrcholek nějaké hory. „No nazdar, už zase jsi v průšvih,“ řekl jsem si. Ale náhle proti mně šli dva mladíci. „Kdo jste, co jste?“ ptal jsem se jich. „My tu sloužíme Alláhovi, na!“ podali mi nějakou zlatou hůl. Šli po svých a já za pomoci hole slézal suťovisko. Náhle jsem zaslechl volání o pomoc, otočil se a uviděl ohromného hada, kterému čouhal z huby polykaný muž. Praštil jsem hada zlatou holí po hlavě, ten muže vyvrhl a zdechl. Muž, celý poslintaný, se ode mne nechtěl odloučit, ale když jsem mu věnoval onu hůl, odešel. Pak kolem letěl můj okřídlený soused, jenž se mezitím nějak opravil. Já ho uprosil, aby mne vzal domů. „Tak pojď, ale mezi námi nesmíš vyslovovat

jméno boží, to nás zabíjí.“ „To jsem nevěděl,“ omlouval jsem se mu.

Doma mi pak žena řekla: „To jsou všechno nevěřící. Když mi zemřel otec, už mě tu nic nedrží. Pojď, prodáme dům a zboží a odjedeme do tvé vlasti.“

Jak řekla, tak jsme udělali a já teď na stará kolena v klidu užívám svého bohatství, chválím Alláha, On je vznešený, a na další cestu se už vydat nehodlám.

Takhle tedy, Sindibáde al-Barri, jsem já, Sindibád al-Bahri přišel k bohatství, a nebylo to vůbec zadarmo.

„Promiň,“ řekl Sindibád Pozemní Sindibádu Námořnímu, „omlouv mou závist mou neznalostí.“

„Rádo se stalo,“ řekl Sindibád Námořní. „Naslouchal jsi mým příběhům trpělivě a já tě za to odměním změnou zaměstnání. Ode dneška budeš naslouchat mým příběhům za byt a stravu.“

„A byli neustále pospolu při stálém plesání, veselí a vyrazení,“ pravila Šahrazád v noci šestašedesáté po pětisté, „dokud je nerozdělila náhlá příhoda srdeční způsobená nepružností věnicových cév z průměry dobrého jídla a pití.“

„Anebo revmatismem chyceným tolikerým pobytem ve studené vodě,“ pravil král Šáhrijár. „Povídej mi ještě něco, Šahrazádo!“

Velryby v Zemi králů – nic jedno-duššího, než boj o velrybu: kláda představuje velrybu a posádky k ní mají stejně daleko. Kdo k ní doplu-

je první, kdo na ni první naváže smyčku (zasekne sekeru), kdo ji dokáže první dovést do svého přístavu? Varianty s přetahováním nehrajte, puťák se obvykle pluje po řece, a to by neměly posádky stejné podmínky.

Zachraňování Sindibáda na prámu – řeka už je asi širší, proto nechte loď volně splouvat kus dál od břehu a házejte na ně lano, provaz, házečí pytlík.

Svatba Sindibáda – uspořádejte kurs společenského chování. Sehraje svatbu – od požádání rodičů o ruku dcery, předání kytice, případně smlouvání o věno, ustrojíte se co nejlépe a uspořádejte vlastní obřad na radnici, v kostele nebo mešitě. Určete otce a matku nevěsty, svědky, oddávajícího. Přejte svatebčanům hodně štěstí a uspořádejte hostinu. Že nemáte na táboře děvčata nebo naopak chlapce? Nevadí, prostě to sehraje.

Let s křídlatci – nejvhodnější je tzv. skok do nížky neboli skok ze břehu do bezpečné tůně nebo do pískovny apod. Neměří se ladnost ani hloubka ponoření, ale vzdálenost od odrazu, případně doba letu.

Óda Sindibáda Zemního – nechte složit báseň na námět hry, tábora či přemáhání osudu.

Dar Sindibáda Námořního – dokažte své přátelství a vzájemně se obdarujte. Ale vážně, skutečně si navzájem věnujte něco ze svého majetku.

Vezír

„Máme ještě rezervy, na kterých pracujeme,“ říká vůdce Kapitánské lesní školy vodních skautů Kingkong v rozhovoru pro Kapitánskou poštu

Milý Kingu, většině vodních skautů jsi znám jako dlouholetý vůdce lesní školy vodních skautů. Začneme tedy náš rozhovor právě od ní – kdy a jak ses k jejímu organizování dostal?

V roce 2007 za mnou přišli kluci z pražské Čtyřky, jestli – když dělám vzdělávací kurzy a lesní školy v Parvule – bych nepomohl s lesní školou vodních skautů, která se tou dobou už několik let nekonala. Jako jejímu absolventovi a později i externímu lektorovi – instruktorovi mi to bylo líto, a proto jsem se dal zlomit a kývnul jim na to. Takže sice říkáš „dlouholetý vůdce“, ale povedu teprve pátou školu VS, byť je jednou za dva roky.

Navazoval jsi na dřívější lesní školy, nebo jsi celý tým a podobu lesní školy postavil takřkajíc „zgruntu“?

Když jsem kvůli spolupráci na pořádání LŠVS kontaktoval tehdejší HKVS, byl jsem požádán,

abych využil co nejvíce minulých instruktorů a zachoval tak co největší kontinuitu týmu. Zároveň jsem ve svém „rodném“ vzdělávacím středisku Parvula slíbil, že z něj žádné instruktory nebudu lanařit a brát s sebou – nicméně když mě sami osloví, že jim nebudu bránit a vezmu je do týmu. Slíbil jsem to s klidem, protože jsem vážně věřil, že část lidí z bývalého týmu bude ochotná pomoci. Ale člověk dělá chyby celý život a jde jen o to, aby jednu a tu samou neopakoval. Z minulého týmu mi totiž byla ochotná pomoci jen Béda z Vysokého Mýta a tak se stalo, že proti frekventantům stáli každý den dva instruktoři, které doplňovali postupně dojíždějící instruktoři a lektoři na odborné předměty.

Z Parvuly mě kontaktovalo pár instruktorů, které jsem požádal, aby sami LŠVS absolvovali a získali kapitánský dekret, pokud mi

chtějí v dalších letech pomáhat. Považuji totiž za vhodné, aby stálý instruktor této lesní školy měl sám kapitánskou zkoušku a absolvovanou LŠVS, aby věděl, o čem je, a svým názorem na její průběh – ať už kladným nebo záporným – posouval tým k lepšímu. Pro další ročník LŠVS tak byl tým doplněn o instruktory-elévy z řad absolventů a v podobném duchu pokračují nadále.

Můžeš tedy prosím pro ty neznalé stručně vaší lesní školu představit – jaké jsou její cíle, jak probíhá, jak často se koná?

Když jsem lesní školu převzal, stál jsem před rozhodnutím, jestli budu pokračovat v odlišování jednotlivých ročníků jiným názvem – já sám jsem třeba úspěšným absolventem LŠVS Vydří stopou 2001 – nebo jestli použiju jeden název, pod kterým se škola bude prezentovat i všechny následující ročníky. Nakonec zvítězila druhá varianta, zvolil jsem název Kapitánská lesní škola vodních skautů, každý rok doplněný daným letopočtem konání.

Naše cíle jsou jasné: především příprava na úspěšné složení kapitánské zkoušky, seznámení s různými druhy činností ve a u vodního prostředí, poznání ostatních vodních skautů z celé republiky a výměna jejich zkušeností mezi sebou, seznámení s různými typy plavidel a jejich praktické vyzkoušení a spousta dalších činností, které z časových a prostorových důvodů nebudu jmenovat.

Nechci tady házet frázemi, ale snažíme se „vychovat“ kapitány

KLŠVS 2008
FOTO ARCHIV KINGKONGA

vodáckých oddílů přiměřeně fyzicky a psychicky odolné, neboť vedení vodáckého oddílu přináší řadu nenadálých situací, při kterých by se dětem ani kapitánovi nemělo stát nic závažného. Každá situace je jedinečná, ale obecná pravidla, které jim vštěpujeme, platí vždy – jde jen o to, aby je použil co nejvhodněji dané situaci. Každému musí být jasné, že za dobu trvání LŠVS není šance udělat z účastníků specialisty na spoustu činností, ale můžou si je alespoň „osahat“ a vyzkoušet a pak je už jen na nich, jak dalece budou získané dovednosti rozvíjet.

Lesní škola probíhá formou dvou víkendů před táborovou částí (na prvním se věnujeme klidné a tekoucí vodě a bazénu, druhý víkend je plachetní), v létě následuje desetidenní táborová část a po ní víkend divoké vody, zkuškový víkend a účast na Třech jezích, kde frekventanti buď závodí, nebo pomáhají jako pořadatelé (organizace na startu, cíli, záchrana a rozhodčí na jezích).

KLŠVS se koná jednou za dva roky, i když poslední dobou sílí tlak na její pořádání každý rok. Když jsem po prvním ročníku vyhlásil konání LŠVS hned následující rok, varovali mě bývalí členové týmu, že jim se nepodařilo naplnit ani počet dvanácti frekventantů, požadovaný pro pořádání LŠ. I přes jejich varování jsem ročník 2009

vyhlásil, nicméně jsem jim posléze musel bohužel dát za pravdu, protože se přihlásilo jen šest frekventantů. Pořádání lesní školy jsem proto o rok odložil a od té doby se koná jednou za dva roky.

Neuvažujete tedy při současném rostoucím počtu zájemců o KLŠVS o její pořádání každý rok?

V minulém ročníku bylo zájemců poprvé přesně na požadovaný počet a nebyli náhradníci, letos poprvé máme převis a zapsané náhradníky. V dřívějších letech jsme byli rádi, když jsme se dostali nad ekonomicky přijatelný počet, abychom mohli KLŠVS pořádat. Je pravdou, že roste zájem o kapitánskou zkoušku a že s týmem byla konzultována možnost každoročního konání. Tomu ale brání

zejména rozsáhlé oblasti, v nichž chceme a musíme frekventanty když ne vyškolit, tak alespoň ověřit jejich znalosti a dovednosti, a s tím související poměrně velké rozdíly mezi počáteční úrovní schopností jednotlivých frekventantů. Vedle toho je zároveň třeba doplňovat tým, čehož nezbytnou podmínkou je pořádání ILŠ. Jeden tým, který chce být životaschopný, nemůže zvládnout pořádání KLŠVS každý rok bez újmy na své funkčnosti v dlouhodobém horizontu.

Bude-li ale v budoucnu přetrvávat „hlad“ po kapitánské zkoušce, vidím jako optimální řešení dvě na sobě nezávislé zkušební komise, které ale úzce spolupracují pro společnou kvalitní úroveň zkoušek. V současné době jsou

sice dvě komise se dvěma předse-
dy, ale většina komise je totožná,
což přináší pro zkušební komisaře
značné vytížení, zvláště když ješ-
tě vedou oddíly nebo pomáhají
ve středisku.

*Kdo vše se na realizaci KLŠVS
podílí, kolik lidí stojí za její přípra-
vou?*

Abych pravdu řekl, tak přesné
číslo neznám – na realizaci se totiž
podílí i řada těch, kteří třeba jen
půjčí a přivezou lodě ze svého pří-
stavu nebo střediska. Dávají nám
tím zároveň najevo, že to není
„moje“ škola, ale že je to „naše“
škola – tedy všech vodních skautů
a já jim zato tímto děkuji a jsem
rád, že tomu tak je.

Vezmu-li stálý instruktorský
tým, tak ten tvoří 10-12 lidí, k nimž
se připojujedaších 6-8 elévů a 2-4
lidí zajišťujících zázemí. Ale po-
chopitelně ne všichni mají čas
účastnit se všech částí.

Zároveň je třeba zdůraznit, že
zkušební komise KZ a tým LŠVS
není jedno a to samé. Pochopi-
telně ideální stav by byl, kdyby
všichni členové týmu LŠ byli i čle-
ny zkušební komise KZ a zároveň
si uvědomovali rozdíl mezi KZ
a cílem a záměrem LŠVS. V tomto
směru máme ještě rezervy, na kte-
rých pracujeme, aby vznikla ideál-
ní symbióza obou byt z velké části
totožných týmů.

*Někdy se objevují výtky, že lesní
škola vychovává sice zdatné vodá-
ky, ale opomíjí metodiku výchovy
ve vodáckých oddílech. Je to tak?*

Doufám, že tyto výtky říká někdo,
kdo byl frekventantem a posléze
absolventem KLŠVS. Je potřeba
oddělit činnosti, kterými chceme
účastníky osobnostně posunout,
a činnosti, které mají metodic-
ký charakter pro vedení oddílu.
Ve většině činností se zaměřujeme
na to, aby absolventi byli schopni
získané vědomosti a dovednos-
ti zúročit při vedení oddílu a jim
svěřených dětí. Je možné, že ně-
kdo tuto složku nevnímá v plném
rozsahu, ale vycházíme z toho, že
všichni účastníci mají či výjimečně

brzy získají vůdcovskou zkoušku,
a tak by měli mít o metodách pře-
dávání svých zkušeností, znalostí
a dovedností povědomí.

*Kolik frekventantů kurz, resp.
kapitánskou zkoušku v průměru
úspěšně dokončí?*

Bohužel, zatím se nestalo, aby
školu úspěšně absolvovali všichni,
kteří se na začátku přihlásí. Sna-
žíme se těmto účastníkům indivi-
duálně věnovat, posíláme jim po-
zvánky na akce, kde by mohli do-
plnit chybějící části mimo rozsah
KLŠVS, ale někdy je to marné. Jsou
pro to různé důvody: škola, rodina,
pracovní vytížení, možná i osobní
antipatie.

Mám-li mluvit v číslech, tak po-
slední školu v roce 2014 dokonči-
lo úspěšným složením kapitán-
ské zkoušky 27 z 30 přihlášených,
absolventů KLŠVS bylo 28. Je totiž
třeba rozlišovat absolvování KL-
ŠVS a složení KZ. O dva roky dříve
úspěšně dokončilo 18 kapitánů,
absolventů LŠ bylo 20 a přihláše-
ných 22. No a v roce 2010 úspěšně
dokončilo 15 kapitánů, absolventů
LŠ bylo 15, přihlášených 16. Byl to
první ročník, kdy všichni, kteří byli
na letní části, splnili KZ. Jeden vod-
ní skaut se zúčastnil jen zkoušek
a uspěl, takže přibylo 16 nových
kapitánů VS. A pro úplnost, mého
prvního ročníku 2008 se zúčastni-
lo 18 frekventantů, z toho 15 slo-

FOTO ARCHIV KINGKONGA

ARCHIV TRYSKA

FOTO ARCHIV KINGKONGA

TÝM INSTRUKTORŮ KLŠVS 2014
FOTO ARCHIV KINGKONGA

žilo KZ a LŠ absolvovalo 16 přihlášených.

Na současnou Kapitánskou lesní školu máme přihlášeno 28 lidí a měli jsme 6 náhradníků, v současné době už jsou – po odstoupení některých dříve přihlášených – jen 4.

Bude letošní ročník něčím výjimečný?

Asi jen tím, že bude zase jedinečný jako každý ročník KLŠVS, že se vytvoří fantastická parta, která si vzájemně pomůže, aby zdolala úskalí kompetenční kapitánské zkoušky, která se na tomto ročníku bude naplno ověřovat.

Před třemi lety jsi chtěl s vedením lesní školy skončit, co tě nakonec přesvědčilo pokračovat?

Mé rozhodnutí stále trvá, ale byl jsem požádán, abych takzvaně nebouchl dveřmi, ale aby se nejdříve našel někdo, kdo převezme školu a bude pokračovat v jejím vedení bez větších problémů. Pravda je, že škola začíná mít dostatek instruktorů a začíná fungovat podle mých představ a bude mi líto odejít. Ale čas se pomalu naplnil, mladším nechávám větší rozhodovací pravomoc i odpovědnost s tím spojenou. Brzy nastane chvíle, kdy školu předám s vědomím, že ji odevzdám

vám v lepším stavu, než jsem ji převzal. Kdy a jak se to stane, ukáže čas. Zatím jsem členem týmu a chci, aby škola fungovala co nejlépe a naplňovala svoje poslání ke spokojenosti obou, respektive tří stran, tedy instruktorů, frekventantů i HKVS.

Co pociťuješ ty osobně jako největší problém při pořádání kurzu?

Nijak se netajím tím, že by vodní skauti měli podle mě mít svůj vlastní kanál, tedy umělou slalomovou dráhu, a také základnu u větší vodní plochy pro výcvik plachtění. Patřily by HKVS, během roku by je o víkendech využívaly oddíly pro výcvik a v určených dohodnutých termínech KLŠVS nebo i Námořní akademie. Takhle jsme odkázáni na volné termíny v přijatelných lokalitách pro výcvik vodáckých dovedností a stále trneme strachy, že před začátkem víkendu nám majitelé zavolají, že jim tam padla akce s vyšší prioritou než je výcvik vodních skautů.

Další samostatnou kapitolou je podání projektu akce a její schválení, které u vodních skautů má o jeden stupeň více než u „sucháčů“ a o povolení pro předsedu komise nemluvě. Osobně závidím lidem ten čas, který mají a jsou ochotni

ho obětovat pro zpracování projektu, aby úřední šiml neřehtal na celé kolo a akce byla povolena. To byl a je jeden z důvodů, který mě přiměl k rozhodnutí skončit s pořádáním KLŠVS. Na druhou stranu si velmi vážím toho, že jsou lidé, kteří ten čas obětují a zpracují projekt tak, že je akce bez větších problémů povolena.

Jako další problém vidím i materiální zajištění akce. Když jsem KLŠVS převzal, tak ani ona, ani HKVS neměla k dispozici lehké lodě, natož P550 s plachtami. Byli jsme odkázáni na to, co dokážou přivést účastníci, pár lodí půjčil můj domácí 4.PVS. Postupem času se z ušetřených peněz pořizovalo vybavení a díky známostem z vodního prostředí se daly sehnat lodě za přijatelnou cenu. Vybavenost KLŠVS se tak postupně zlepšuje. HKVS v současnosti také začal pořizovat pár lodí, které si KLŠVS může půjčit. Celkově tedy materiální vybavení už není zásadní problém, horší ale je, jak lodě na akci dopravit.

A čím tebe osobně naopak kurz „nabíjí“?

Toho je víc. Každý, kdo něco dělá, zná ten prima pocit z dobře vykonané práce, když se věci daří, zapa-

dají do sebe tak, jak mají, a výsledek odpovídá očekávání, když se na akci vytvoří bezvadný kolektiv, společenství stejně postižených lidí, kdy je jeden druhému ochoten pomoci a ty máš alespoň trochu pocit, že do něj také patříš... To dobíjí baterky na hodně dlouho.

Neuvěřitelně dobrý pocit je, když během roku, co KLŠVS trvá, vidíš, jak se jednotlivci posunují v dovednostech a zvládají věci, ve kterých si na začátku nevěřili. A stejně tak, když mám okolo sebe tým instruktorů, kteří jsou na sobě ochotni pracovat a zdokonalovat své dovednosti, které předávají účastníkům. Stojí je to spoustu času a někdy i peněz, neboť některé kurzy si nechají tuto výuku zaplatit.

No a samozřejmě – i když to není často – mě těší, když přijde mail, ve kterém mně nebo celému týmu absolvent děkuje za to, že to, co se naučil na KLŠVS, mu pomohlo vyřešit svízelnou situaci a možná i zachránilo život (v případě, který

KLŠVS NA PLESE
FOTO ARCHIV KINGKONGA

FOTO ARCHIV KINGKONGA

FOTO ARCHIV KINGKONGA

mám zrovna na mysli, to byl válec pod jezem za vyššího stavu vody a jeho bezpečné opuštění u dna řeky). Pak si říkám, že má moje či naše práce smysl. Díky tomu dokážu leccos překousnout a pokračovat dál.

Jaké vzpomínky máš na skládání kapitánské zkoušky ty sám?

Jak jsem už řekl, zúčastnil jsem se LŠVS Vydří stopou v roce 2001 pod vedením Ježka z Třebíče a stal se kapitánem vodních skautů s číslem odznaku 01.04. Dodnes na to vzpomínám, byli jsme dobrá parta a užili jsme si svoje. Zkrátka tak, jak by měl tvrdit každý lesoškolák – moje lesní škola byla ta nejlepší!

Zavzpomínáš pro nás i na začátku svého skautování?

Do Junáka jsem vstoupil v roce 1969 v 306. oddíle Bobři na Praze 10. Později jsem přestoupil do 4. přístavu VS Jana Nerudy, ve kterém jsem působil až do roku 1983. V roce 1989 jsme se s kolegy chtěli

vrátit a současně jsme byli požádáni o pomoc při znovuobnovení Junáka v suchozemském středisku Lípa na Praze 3. V tomto středisku jsem působil v různých funkcích až do roku 2000, kdy jsem se vrátil „domů“ do 4.PVS a začal dohánět vodácké kvalifikace. Až do roku 2008, kdy jsem vedl svoji první LŠVS, jsem působil na lesních školách, vůdcovských kurzech a v různých funkcích na různých úrovních.

Kdy a jak vznikla tvoje přezdívka?

To už je hodně dávno a chtělo by to pochopit kontext doby. Na Vinohradské ulici bylo kino Illusion, kde dávali filmy z „doby kamenné“, tedy ještě i němé éry. A právě tam jednou dávali i film Kingkong z roku 1936. V naší staré klubovně jsme zrovna prováděli úpravy a nemohli jsme hnout liti- novým předmětem zabudovaným v podlaze. Páčili jsme trámy, tyčemi a stále nic. Nakonec jsem se

„naštval“, popadl kus litiny a tak dlouho jím lomcoval, až jsem ho urval od podlahy, vynesl na dvůr a se slovy „Říkejte mi Kingkong!“ jsem ho pustil na dlažbu. Vzhledem k tomu, že do té doby jsem přezdívkou neměl, tak bylo hotovo. A má figura se během let přizpůsobila přezdívice...

Jsi v současné době skautsky činný i mimo KLŠVS?

Jsem členem oddílu vodních vlnat Rackové, kde se snažím pomáhat při větších akcích, protože na vedení oddílu nemám čas. Jsem také voleným členem rady 4. PVS a voleným členem ORJ, v minulém

období jsem byl i místopředsedou ORJ. Dále působím jako instruktor na kurzech CV Parvula, např. v ZDR Perla, kde přednáším improvizaci a nouzové prostředky.

Pomalu se blíží vodácká sezóna – máš už v plánu nějakou vodu?

Chuť by byla, ale momentálně se dávám dohromady zdravotně, což jsem chtěl už na podzim, ale jisté okolnosti mi v tom zabránily... A tak to doháním na jaře. Doufám, že se začátkem května zúčastním Sázavského pádla a pak už nastávají víkendy lesní školy, tábor přístavu a klasický prázdninový kolo-toč.

Co tě vlastně na vodáckých akcích láká nejvíc?

To je široká otázka! Když jsme trénovali na lehkých lodích na Vltavě a okolo jeli „bulhaři“, jak jsme říkali klukům na skifech a jiných veslicích, smáli jsme se jim, že nemusí přemýšlet nad tím, co dělají – jenom tupě veslují. Na tekoucí vodě musíš hledat stopu, kudy projedeš, aniž by sis sedl na dno. To chce zkušenosti a cvik, někomu je to dáno, někdo se to naučí, někomu nepomůže nic. To, že člověk při jízdě na tekoucí vodě má jen málo času na správné rozhodnutí a pak ho také musí svou dovedností realizovat, to mě asi láká nejvíc. Ne, že bych si nezajezdil na veslici, ale větší radost mám určitě z tekoucí vody. V neposlední řadě, na tekoucí vodu jedeš s někým, komu věříš stejně jako on tobě, že když dojde k nepředvídané situaci, tak ten druhý udělá vše, co může, aby tě dostal z problému. Takže co mě láká? Parta, společenství lidí, kteří si věří a jeden pro druhého udělá, co může, a to nejen na vodě... Tím naplňuji to, čím žiji – junáctví.

Zpět k lesní škole – váš kurz pořádá vzdělávací centrum Parvula – jak je na ni vlastně KLŠVS navázána a v čem je pro vás toto spojení výhodné?

CV Parvula je pořadatelem akce. KLŠVS využívá jejich instruktorů/lektorů a některé vybavení, o které se kurzy pořádané Parvulou dělí. Jinak KLŠVS je poměrně samostatná akce se svým týmem stálých instruktorů, který bohužel nezná, kromě pár výjimek instruktorů, co odešli ke KLŠVS se mnou, ostatní instruktory dalších kurzů pořádaných Parvulou. KLŠVS musí v určitém směru spolupracovat s HKVS a jeho prostřednictvím se instruktoři LŠ podílejí na náplni a eventuálních úpravách kapitánské zkoušky a náplni jednotlivých kompetencí.

Ale zpět k Parvule: pomáhá nám se zajištěním vybavení a případně i pořízením nového vybavení,

FOTO ARCHIV KINGKONGA

FOTO ARCHIV KINGKONGA

na které by samotná KLŠVS nedosáhla – letos například s pořízením nového kajaku.

A jakou máte podporu ze strany ústředí a HKVS?

Některé tvoje otázky vyvolávají můj úsměv – podpora z ústředí? Tuto otázku je třeba rozdělit na dvě části. Náčelnictvo by chtělo co nejvíce vzdělávacích kurzů a podporuje to vyšší dotací pro jednotlivé typy vzdělávání. Na druhou stranu OVČin rozhoduje o schválení projektu a v něm chce někdy popsat do co největších podrobností tolik věcí, že kdyby je měl kurz všechny naplnit, musel by být nejméně dvouměsíční. Jsem přesvědčen o tom, že se jednotlivým kurzům neměří stejně a kvalita projektů je velmi rozdílná. Ale radši to tu nebudu rozebírat do detailů, už tak mám vysoký tlak...

Podpora HKVS se poslední roky zlepšila, i když stále je co zlepšovat hlavně v komunikaci s OVČINem při povolování a podpoře našich vodáckých projektů. Materiálově se díky Hvězdářovu snažení daří pomalu zajišťovat čluny pro rozhodčí na SKARE nebo na záchranu na Třech jezích, popřípadě i lodě pro výuku ježdění na divoké vodě, které si KLŠVS může na své víkendy půjčit.

Co by se tedy podle tebe mělo z jejich strany zlepšit?

No ty mi dávaš! Abych pravdu řekl, co se týče HKVS, stačilo by mi, kdyby vydržel současný stav. A co se týče ústředí, tak vzhledem k problémům, které nám přináší různá rozhodnutí typu vedení agendy vzdělávacích akcí ve SkautiSu, bych v tomto případě využil svého práva „nevypovídat“, respektive jak říkáme my Češi: „No comment!“

Jaké jsou tvoje plány do budoucna?

Máš na mysli ty skautské nebo osobní? Rád bych dostavěl svůj dům. A co se týče skautování, uvidím, co přinese čas – plánů je

hodně od materiálně technického zabezpečení až po zážitkové kurzy a nadstavbové vzdělávání vodních skautů, především kapitánů.

Co pro tebe osobně Kapitánská lesní škola znamená – zkus vyjádřit jedním slovem.

Takové slovo neznám, jako první mě napadá „všechno“, ale to by nebylo férové vůči mé rodině, kte-

rá pro mě také znamená mnoho, už jenom tím, že mi tolerují skautování a poskytují zázemí. Takže jedno slovo, do kterého by se vešlo všechno, co reprezentuje a představuje KLŠVS, prostě neznám...

Díky za rozhovor!

Není zač.

S Kingem rozmlouval Pavlík

VLADIMÍR KUČERA – KINGKONG (1956)

Pracuje jako osoba samostatně výdělečně činná, narodil se na pražském Žižkově, momentálně žije mimo Prahu (Hostivice, Králův Dvůr). Je členem 4. PVS Jana Nerudy, konkrétně 4. smečky vodních včat Racové, působí i jako volený člen ORJ Praha 3.

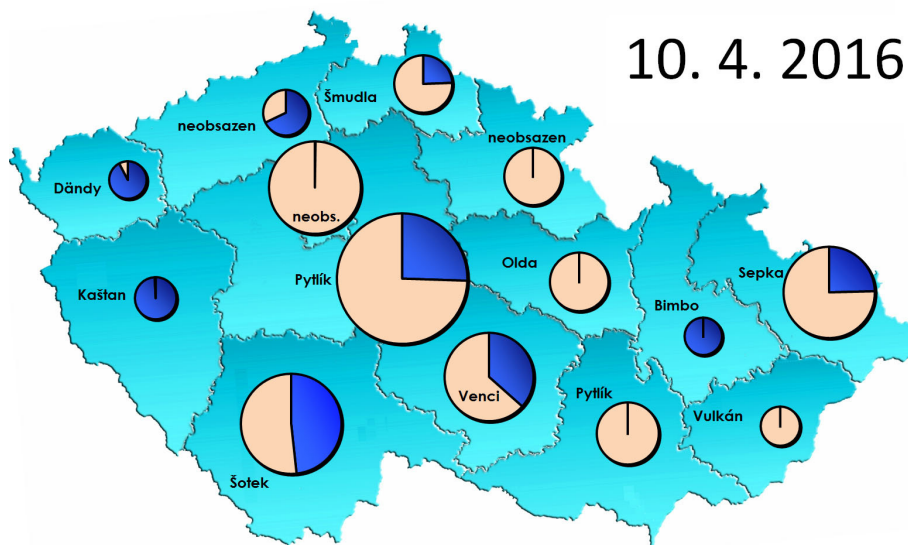
Vodácké desetikoruny

„Vodáckou desetikorunu“, zvláštní příspěvek na provoz Sítě VS, odesílá přístav VS nebo oddíl VS prostřednictvím svého střediska po registraci, zpravidla do jarního srazu. Příspěvky ve výši 10 Kč za registrovaného člena se posílají na účet KVS 2300183549/2010 pod variabilním symbolem 99YYXXXXX, kde YY je rok a XXXXX je ev. číslo jednotky (pro rok 2016 to u jednotky ev.č. 114.05 bude var. symbol 991611405). Do zprávy pro příjemce uveďte „Vodácké desetikoruny 2016 za (čísla vašich oddílů),“

Příspěvky je možné zaplatit i hotově na srazech kapitánů.

Za všechny „vodácké desetikoruny“ zasláné v duchu hesla „vodáci sobě“ děkujeme.

10. 4. 2016

Stav zaplacených zvláštních příspěvků na rok 2016: kruhové grafy ukazují podíl zaplacených a nezaplacených příspěvků v kraji. Modré pole označuje příspěvky zaplacené, béžové nezaplacené.

VODÁCKÉ DESETIKORUNY PŘIJATÉ V OBDOBÍ 4. 12. 2015 AŽ 10. 4. 2016:

ev. č.	Přístav/středisko	částka
114.05	5. středisko Modřany	10 Kč
216.07	přístav Modrá kotva Liběchov	510 Kč
218.02	přístav Modrá flotila Nymburk	900 Kč
218.07	středisko Krále Jiřího Poděbrady	320 Kč
314.01	středisko Šipka Písek	680 Kč
317.13	přístav Třináctka Opařany	1 280 Kč
317.14	přístav Kotva Veselí nad Lužnicí	20 Kč
323.09	přístav Omaha Plzeň	1 480 Kč
412.11	přístav ORION Karlovy Vary	960 Kč
421.01	středisko Úsvit Děčín	190 Kč
425.03	středisko Louny	360 Kč
513.10	přístav Maják Liberec	860 Kč
615.04	přístav Racek Žďár nad Sázavou	1 210 Kč
713.08	přístav Tamatea Vrbátky	430 Kč
815.04	přístav Poseidon Opava	1 210 Kč

Máme vybráno 27 %.

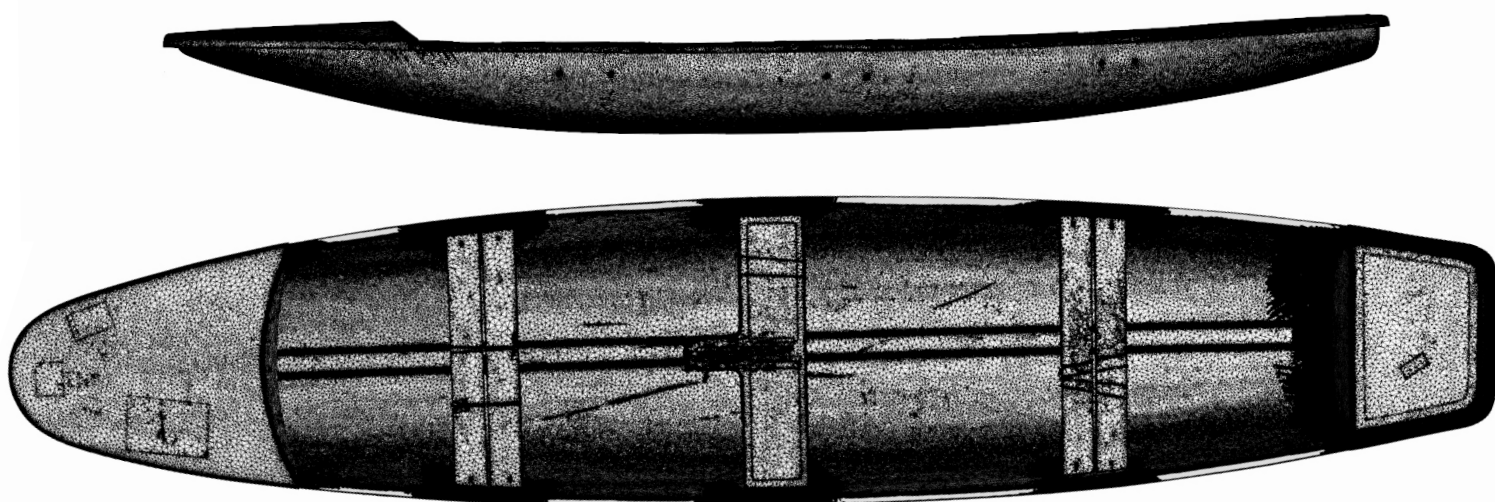
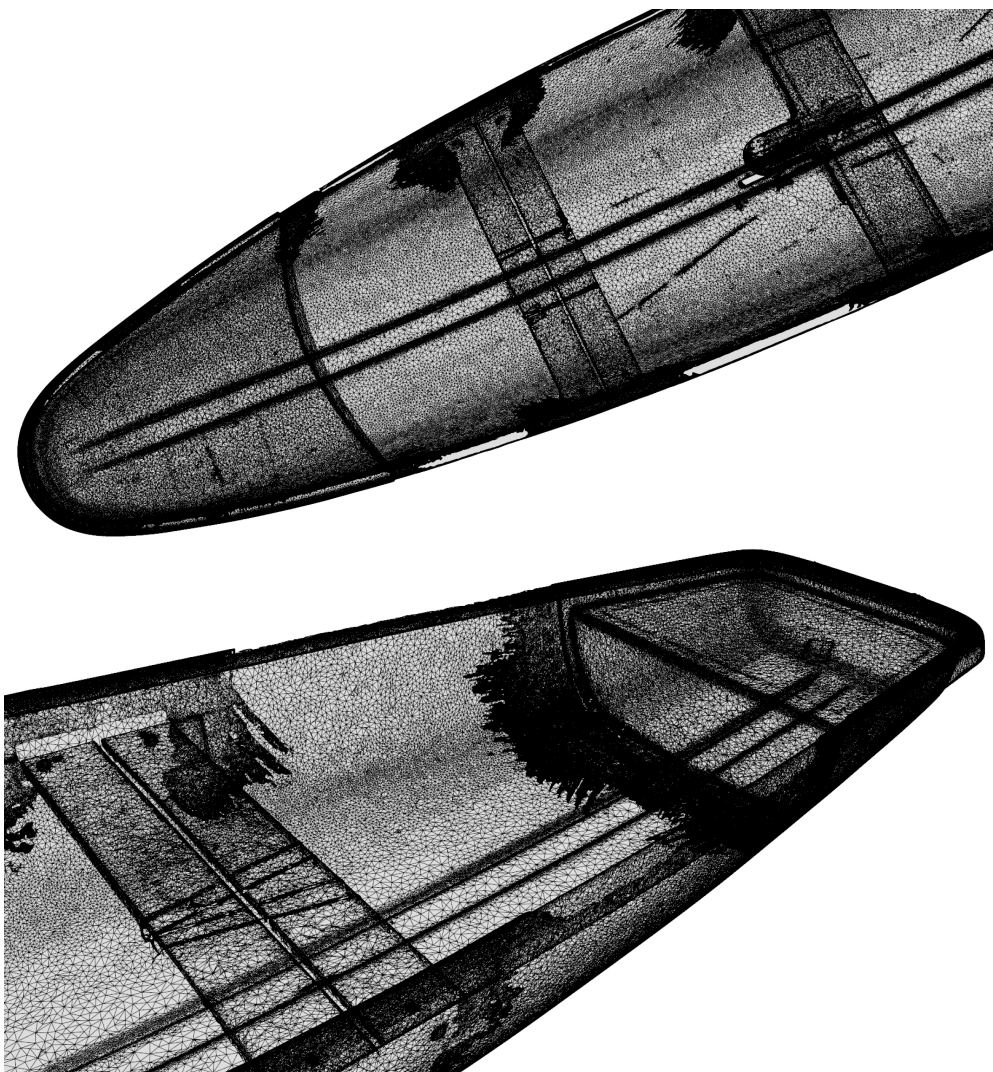

Dokonalá loď P550 – 2. díl

Ve spolupráci s firmou SolidVision, s.r.o. (<http://www.3d-skenovani.cz/>) byl proveden sken lodi P550 a nyní vzešlých 655 MB dat bylo předáno produktovému designeru Sergeji Kuckirovi (<http://www.kuckir.com>).

Výsledkem 3D skenování je buď mračno bodů, nebo v našem případě polygonová síť. Tento scan není vhodný pro výrobu forem nebo výkresů. Polygonovou síť si můžeme představit spíše jako „hliněný model“. Poslouží však velmi dobře jako reference pro čisté 3D modelování v jasných matematicky definovaných NURBS plochách. Podle tohoto referenčního modelu se ve 3D narýsují křivky popisující základní siluety a linie lodi. Na základě křivek se pak dále modelují plochy, které co nejméně kopírují trup. Nový model by měl mít plynulejší linie a plochy a především přesnou symetrii, čehož je vždycky velmi těžké dosáhnout při ruční výrobě kopyta.

Hvězdář

Skautský funkcionalismus, odpad jako stavební materiál, jak se vaří z vody, když se chce, tak to jde ... aneb Jak jsme stavěli loděnici (2005-6) – I.

2005

Na počátku bylo přání mít loděnici na břehu Hlučínské štěrkovny (ano, u té, v jejímž kempu se konalo Moravskoslezské Jamboree 2002 a kde jsme si hráli na Velkou Hanzu na Navigamu 2006). Zalíbil se nám pozemek až za kempem, dál od civilizace. Obecní úřad obce, na jehož katastru se pozemek nacházel, nám ochotně vyšel vstříc a potřebnou část nám pronajal.

Mokřadní trávy a hnědé palice orobince nás upozorňovaly, že na tu část pozemku, kde bude stánové pole, bude nutno navézt pár nákladáků hlíny, ale to se nejevilo jako vážný problém.

Při předání žádosti o stavební povolení jsme se na stavebním úřadu dověděli (a nejen my, ale i obecní úřad), že téměř celý ten krásný pozemek, stejně jako další v sousedství, byl při povodni v r. 1997 zaplaven, tudíž se nachází v aktivní záplavové zóně řeky Opavy, takže tu nelze postavit ani plot. Přitom kdyby byl povrch o pouhých 5-10 cm výše, bylo by vše O.K.! A to už jsme měli koupeno od sousedního YC prvních šest „Unimo“ buněk, které jim překážely na jejich pozemku. Byly v dosti špatném stavu, ale pro hangár na loď se daly použít a byly „za babku“⁽¹⁾ (obr. č. 1).

OBR. Č. 1
FOTO ARCHIV LODĚNICE

Podařilo se mi přesvědčit radní, že pokud nechají zpracovat projekt⁽²⁾ na posunutí hranice záplavové zóny zvýšením stávajícího povrchu, nebude problém sehnat stavební firmy, které místo na skládku (kde se za to platí) budou hlínu z výkopů okolních staveb zdarma ukládat sem. A ještě ji rozhrnou, jak to projekt vyžaduje. Souhlasili s podmínkou, že to obec nebude nic stát a že to sami zařídíme.

2006

Zpracování projektu a vyřízení stavebního povolení trvalo téměř rok, ale pak už na místo budoucí loděnice začaly nákladáky z okolních staveb svážet první kubíky výkopové zeminy. Místo pár nákladáků jí ale podle projektu musí být 12 000 kubíků!

Do té doby jsme s pomocí rodičů naštěstí stihli na původní terén položit základový betonový věnec⁽³⁾.

Byla to středověká dřina, slabší náaturity po pár hodinách odpadaly (obr. 2).

Šéf sousedního YC nám dohodil koupi zbývajících šesti Unimo buněk (i s dovozem!).

Protože byly v dobrém stavu, byly po třech babkách a hodily se pro obytnou část loděnice.

Z KRONIKY LODĚNICE:

9.-11. 6. 2006 (Sten, Štír, Keny, Woodoo, Markus, Martin (tatínek od Raka), Martina a Kindži (rodiče od Vaška, Písklete a Vrabce), Eduš, Orka, Žoržet, Liška) – ruční tahání, kopání lože a kladení betonů pro unimobuňky.

Těchto dvanáct buněk pak obří jeřáb usadil těsně vedle sebe (a čely k sobě) na základ z betonových patek. Vznikla tak budova

OBR. Č. 2
FOTO ARCHIV LODĚNICE

budoucí loděnice, ve které jsme se ihned zabydleli (obr. 3).

Z KRONIKY LODĚNICE:

21.-30. 7. 2006, škrábání rzi, ukládání palet, kulatin a dřeva, provizorní zakrytí střech buněk. Přivzednutí a podložení buněk kachličkami a železnými podložkami do roviny, přemístění stěny s dveřmi. Přítomni: Keny, Sten, Eduš, Žoržet, Liška, Kečup.

Přemístěním jedněch a zrušením jiných stěn buněk vznikla velká společenská místnost a prostor pro tři ubytovací kajuty a hangár pro loď.

Jelikož ploché střechy buněk protékaly, rozhodli jsme se udělat novou sedlovou střechu.⁽⁴⁾

Trapézové samonosné střešní plechy byly po buňkách druhým

OBR. Č. 3
FOTO ARCHIV LODĚNICE

stavebním materiálem, který jsme pro loděnici koupili (za 50 babek).

Z KRONIKY LODĚNICE:

9.-10. 9. 2006, *Byli tu Kokos, Knar, Sten, Keny, Okoun, Zvonek, Chroust, Janíkula, Sepka, Artuš – izolace stropu, vykládání materiálů, svařování, přemísťování stěn buněk, sbírání kamenů, kamenování cesty, kladení dlaždic. Pokládání střešních plechů.*

Eduš má úraz: 3 stehy na 2. prstu LHK

Při náhodném rozebrání kousku podlahy jedné z buněk jsme zjistili, že se pod ní, místo vycpané 15cm vrstvy, nachází pár chomáčů skelné vaty. Skelná vata byla před cca 40 lety, kdy byly buňky vyrobeny, žádaná izolační novinka, a tak skončila někde jinde. A že to bude stejné i u zbývajících buněk, nikdo nepochyboval. Takže jsme 14 dní postupně přešupovali věci z buněk do buněk, rozebírali podlahy, pečlivě je vycpávali vatou⁵⁾ a znovu pokládali (obr. 4).

Do konce léta jsme ještě stihli vylepšit kadibudku, dodat okna do hangáru a dveře společenské místnosti, takže se dala zamykat. To vše z materiálů, které jsme natáhali z bouraček, od kontejnerů, či darovaných našimi příznivci, protože se „určitě budou jednou na něco hodit“.

OBR. Č. 4
FOTO ARCHIV LODĚNICE

Do toho všeho začalo hejno tatrovek v nepravidelných náletech navážet kolem loděnice další várky zeminy. Okolí loděnice tak připomínalo hliněné moře (obr. 5).

A podle projektu se toho musí navézt 14 000 kubíků! Kam a kolik, aby to mělo spád k jezeru, jsem musel šoférům ukazovat já. Jejich šéfové to měli kdesi.

Do zimy jsme ještě stihli z velkoplošných palet postavit prozatímní zadní stěnu (obr. 6), ve společenské místnosti zatěsnit téměř všechny škvíry, udělat komín a ustavit darovaná kamínka „Petra“, takže jsme zde oslavili Silvestra 2006 a příchod Nového roku 2007!!!

Bylo to krásné a nikomu nevadilo, že sedíme při svíčkách u stolů z rozebraných skříní na lavicích z nehoblovaných fošen, položených na škvárobetonových tvárnících...

POZN.:

- 1) 1 babka = 1 500Kč
- 2) Projekt nám zpracovala skautka – architektka Viki za 60 babek. Dodatečně jsem se dověděl, že na něj radní počítali s trojnásobkem.
- 3) Z betonových patek telegrafních sloupů, které k nám, místo na skládku, přivezl Telecom. Chtěli ale naše písemné prohlá-

OBR. Č. 5
FOTO ARCHIV LODĚNICE

šení, na co je použijeme.

- 4) Fošny z tribuny, kterou jsme postavili před ostravskou radnicí na Moravskoslezském jambore 2002, jsme pečlivě skladovali, takže po čtyřech letech posloužily jako materiál na střešní krov.
- 5) Naštěstí jsme si už vloni navozili hafo skelné vaty z bouračky, „protože se určitě bude na něco hodit“.

Od poloviny r. 2006, kdy stavba začala, se díky nadšencům zúčastněných na rozhodujících akcích podařilo do konce roku udělat všechny nejnnutnější práce, aby byla loděnice zastřešená a alespoň částečně obývatelná.

Sten

OBR. Č. 6
FOTO ARCHIV LODĚNICE

Významná jubilea v první části letošního roku 2016

HKVS blahopřeje všem sestřám a bratrům, kteří v tomto roce slaví své životní jubileum.

PŘEZDÍVKA	JMÉNO	ODDÍL, PŘÍSTAV/STŘEDISKO	VÝROČÍ
	Iva Kašparová	OSK, přístav Neratovice	leden - 60 let
Číča	Tomáš Sehnoutka	4. oddíl vodních skautů, středisko Jablonec n. N.	leden - 60 let
Pedy	Zdeněk Pešek	Albatros, středisko Šipka Písek	leden - 65 let
	Luboš Novotný	Rackové, středisko Bobři Havlíčkův Brod	únor - 60 let
Dann	Ivan Rohlík	přístav Vydří Stopa Vysoké Mýto	únor - 65 let
Tip	Josef Kříž	oldskauti, přístav Třináctka Opařany	únor - 85 let
Cípek	Jaroslav Ciprýn	Neptun, středisko Rožmberská růže Třeboň	únor - 85 let
Inka	Jiří Dinda	oldskauti, přístav Třináctka Opařany	březen - 60 let
	Zdeňka Stehnová	Jezevci, přístav Racek Žďár nad Sázavou	březen - 65 let
	Helena Kučerová	přístav Modrá flotila Nymburk	březen - 65 let
	Zora Křížová	oldskauti, přístav Třináctka Opařany	březen - 85 let
Janka	Jana Pfeifferová	Kruh, přístav Pětka Praha	březen - 85 let
Bylinkář	Jiří Bečvář	Jezevci, přístav Racek Žďár nad Sázavou	duben - 70 let
	Nasťa Kopřivová	Kruh, přístav Pětka Praha	květen - 80 let
Štoura	Jiří Vokněr	Klub OS, přístav Modrá flotila Nymburk	květen - 85 let
	Milada Skalická	Kruh, přístav Pětka Praha	květen - 85 let
	Jiří Lasovský	Kruh, přístav Pětka Praha	květen - 90 let
	Aleš Ošťádal		červen - 60 let
	Piet Martens	vodní skauti, středisko Goliath Příbryslav	červen - 75 let
Přemík	Přemysl Hněvkovský	Pětka Old, přístav Pětka Praha	červen - 75 let
Meďoun	Jan Patočka	Klub OS, středisko Šipka Praha	červen - 75 let
Babča	Olga Tenorová	Kosatky, středisko Zlatá Orlice Český Těšín	červenec - 60 let
Miki	Pavel Mücke	Třináctka, přístav Sedmička Pardubice	červenec - 60 let
	Karel Štindl	Oldskauti, středisko Vysoké Mýto	červenec - 60 let
Platejz sr.	Jaroslav Boubín	Černá Střela, přístav Omaha Plzeň	červenec - 60 let
	Jiří Janko	Oldskauti, středisko Vysoké Mýto	srpen - 65 let
Mao	Antonín Wiener	4. oddíl vodních skautů, středisko Jablonec n. N.	srpen - 75 let
Ota	Ota Žižka	Klub OS, středisko Šipka Praha	srpen - 75 let
Bobánek	Alexandr Michl	Pětka Old, přístav Pětka Praha	srpen - 75 let
Jiří	Jiří Stránský	Klub OS, přístav Modrá flotila Nymburk	srpen - 85 let

FOTO ARCHIV PŘÍSTAVU POSEIDON OPAVA

Mokr  dějiny zem  Koruny  esk 

XXI.  ast:  esk  Titanic

Roku 1426 se nedaleko  st  nad Labem chystali  rmskon me t   oldn r  d t husitům na zadek. Dopadlo to však poněkud jinak, než předpokládali. Fyzicky zdatn  Němci zde předvedli ukázku zrychleného ústupu a zasloužili se o název Na Běhání, kter  m sto nese dodnes. K i aci pel  ili směrem ke katolickému m stu Krupka tak usilovn , že je husit  byli schopni dohnat a pobit až na předměstí, kter  se dnes jmenuje Bohosudov. Samu Krupku husit  nedobyli, v náhradu se rozhodli alespoň poškádlit jeptišky nedalekého kláštera Světec a zapálit jim střechu nad hlavou. Čekalo je však nemil  p ekvapen , protože tento akt už vykonali jejich spolubrat r  o p et let d rve. Jeptišky už dávno  ily rozpt yleny po lesích i se zachr n n m kl  stern m mobiliárem a s důvěrou očekávaly lep ich  as . Ty však nep r ch zely a nep r ch zely, svat  panny proto skryly  ast kl  stern ho majetku tu u v rn ch poddaných (těch v ak moc nebylo), tu za hradbami Krupky (tu však husit  o p ar let stejn  dobyli), tu v různých d r ch, pod kameny a podobných skr y ch (jenže klidn   as nikde a p rroda bujn  – bez GPS zůstalo mnoho tehde j ch ke ek neodhalených).

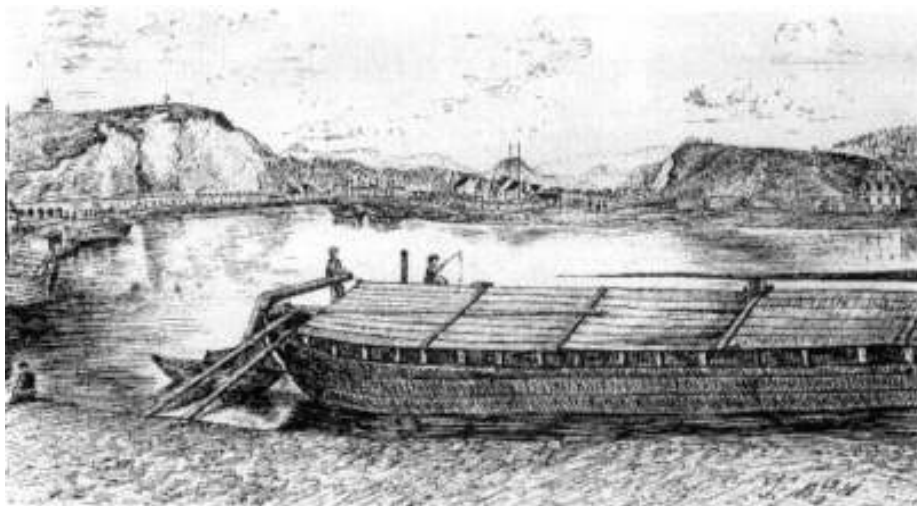

Po dlouhých letech p r ili p r ibuzn i pobitých Němců postavit na Bohosudově kapličku. Někdo se tu náhodou opřel o letitou lípu a v její dutině nalezl sošku Panny Marie Sedmibolestné. Sám nález a n sledn  z raky byly dostate n m důvodem k zaveden  a realizaci pout  a během stalet  k p estav n  kapličky na poutní kostel a barokn  baziliku.

V 18. stolet  dosáhl Bohosudov (n m. Mariaschein) svého poutnického vrcholu. Jen v roce 1720 p r ilo na sto tisíc poutníků z tu-

i cizozemsko a pro jednotliv  p oces  z různých m st musel být stanoven pořadník. Nejv t n  nával byl vždy 8. z r , kdy je liturgick  sv tek Narozen  Panny Marie a kdy je její pomoc nej cinn j .

Mari nsk  pout  do Bohosudova byly vítanou moznost  p v d lku labských plavců. Poutníci museli cestou do podh r  Kruzn ch hor v t sinou překonávat vodní toky, zejména Labe a jeho p itoky. Na břehu Labe u Ust  na n   ihali plavci, kte r  se jindy živili přepravou soli, obilí, stavebních hmot a hrušek. Poutníkům nabízeli sv  plavidla k překonání Labe nebo zkr cen  cesty k D  inu plavbou po r ce.

Nej ast j m typem lodi byl pr m nebo men i pramice (ta naše se spr vn  jmenuje prami ka). Od 16. stolet  měla pramice pravo hl  nebo lichob zn kov  p r ez, ploch  dno, minim ln  ponor a vysoko zvednut  podhony na obou koncích. Jejich  celem bylo snadn j  překonávání pevných jezů

a vzorem snad soln  lod  rakousk  ráky Travn  (Traun). Jednotn  typ byl u nás zaveden p ikazem císaře Ferdinanda I. Habsburského, první se stavěly pod dohledem rakouských loda r  v  esk ch Budějovicích.

Pr m (německy Prahm, Prahme, angl. prame, holandsky pram, polsky pr m –  ti pr m, rusky porom) je slovo původem z ejm  praslovansk  (porm'). N kte r  jazykovědci uvádějí, že se s českými plavci (přesněji: s plavci z Čech) dostalo po vodě do Německa, Nizozemí, Anglie, Dánska a Skandinávie.

V rme tomu, ud l  n m dob re, že jsme světu dali i jin  technick  výraz než pistole, robot a semtex. Stejn  to souvisí se slovem pra-

men, což je jeden mobilní článek voru.

Takže jako ka d y rok i L.P. 1732 čekali v den Narozen  Panny Marie (8. z r ) pod Mariánskou skálou u Ust  nad Labem lodn ci z širokého okolí na svůj pravideln  k e t. Poutníci zbaveni svých h ich , zato ov n eni ochrannými amulety Bohorodičky, přicházeli z Bohosudova cestou od Teplic, aby si zkrátili cestu do svých domov .

 ifa r  v t sinou nebyli specializovanými p evozn ky, sv  pramice klidn  p et e ovali a lavičky pro n  byly nadbytečnou par dou.

Už se t e ko dozvíme, zda to bylo nějakou větnou, nešikovností kormidelníka, nek zn  přepravovaných nebo kolizí s dal m plavidlem, ale jedna pramice, na kter 

bylo v dan  okamžik 63 cestujících, se uprostred Labe potopila. Znalost plavání nebyla v té době b jn  (na  také, když byly k m n  škapul re s Panenkou Mari  Pomocnou), mezi poutníky bylo velké procento t lesn  postizen ch, proud pod Mari nkou je siln  dosud a zmatek musel být velk .

Přes rychlou pomoc těch šikovn jš ch bylo ze zm n n ho po tu zachráněno pouze 11 osob. 52 utonulých bylo postupně vyplaveno na břehy Labe. Většinu si přibuzn  odvezli k pochování, ale ke 13 mrt-

vám se nikdo nehlásila. Jsou pochování ve Sv dov  a Valtířově, vsích po proudu řeky.

Tato barokn  tragédie je největší lodní katastrofou na našem území.

Podobn  tragédie, menší sice rozsahem, nikoli vřak ohlasem, se udála o dvě stolet  později 26. května 1936 na Dyji. U itel  obecn  školy v Rakvicích uspořádali celoškolní výlet na P lavu, kam osm selských povozů vezlo vřech 106 žáků školy. Děti radostn  zp -

valy „Kr sn  vzhled je na ten bo i svět“ a po hodině jízdy stanula kolona u přivozu přes Dyji ve vesnici Nov  Mlyny (ano, tam, co je dnes vodn  nádrž). Jarní stav Dyje byl 1,5 m nad normálem, tedy hloubka 6-7 m, šířka asi 25 m.

Převozn  pramice, kter  patřila mlynáři Veverkov  a obsluhoval ji převozník Schuster, byla j i jedn ct let star  a siln  do ní zatékalo. Proto se některé děti b ly na n  vstoupit. Přesto začal přivoz postupně přev zet jednotliv  povozy i s dětmi. První dva vozy se

na protější břeh dostaly bez potíží, s třetím se na pramici namačkalo i 52 dětí a šest dospělých. Snad že dno nevydrželo zátěž, snad že se polekali a splášili koně, snad že byla pramice jednoduše přetížená, po chvíli plavby se loď převrátila.

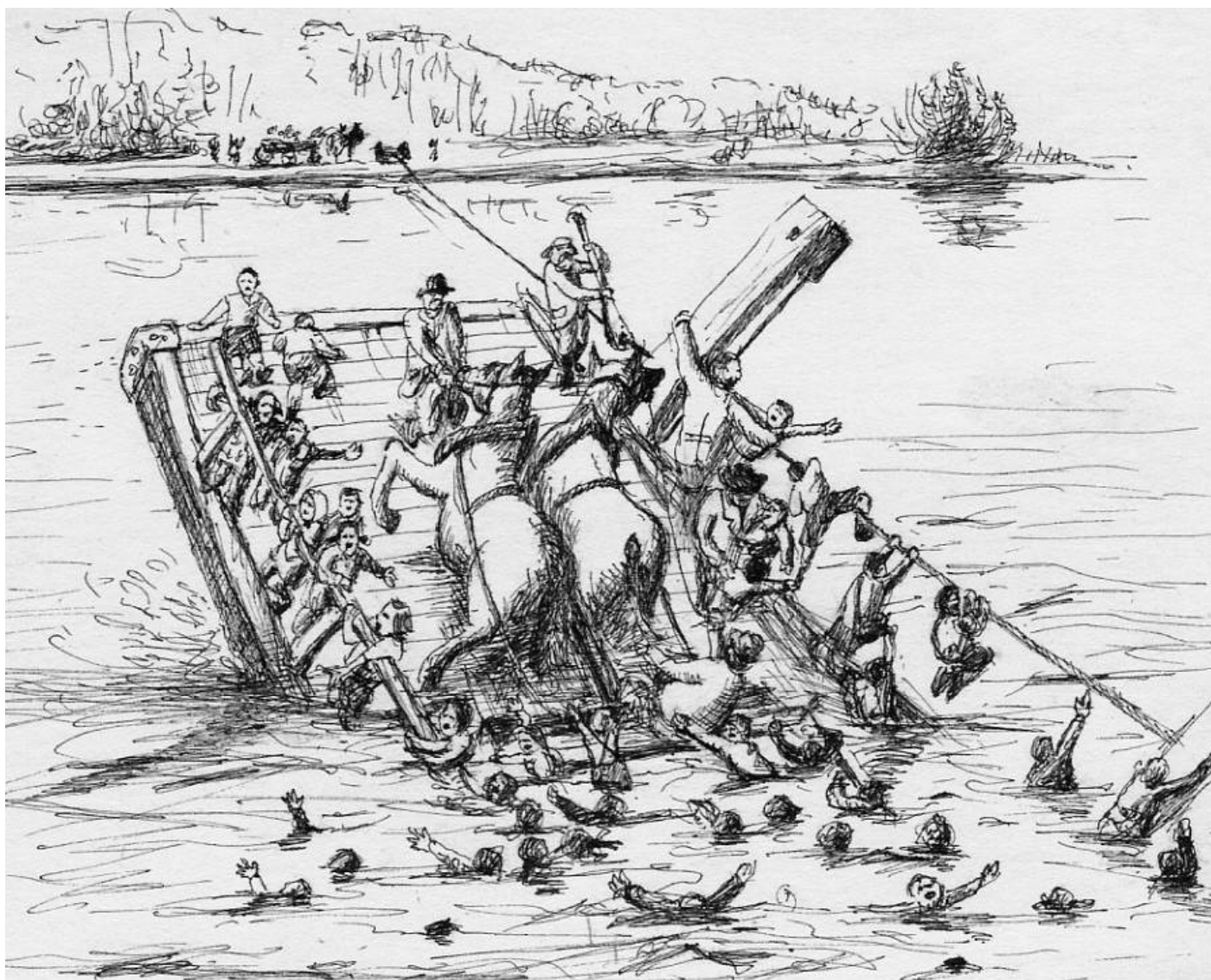
Šokovaní spolužáci a učitelé sledovali z obou břehů, jak koně, děti i dospělí mizí pod hladinou, řada z nich neuměla plavat. Vyděšení svědci pomáhali, jak se dalo. Někteří jim podávali větve, někdo rychle odvázal malou loďku a vyplul k tonoucím. Některé děti se chytly samy, některé byly vytaženy, ale tento malý člun byl rovněž brzy přetížen a špatně říditelný. S deseti vylovenými dětmi byl proudem stržen na splav, kde se převrátil. Pod jezem se převrácené loďky držely už jen čtyři děti.

Z celkového počtu 52 dětí se jich 31 utopilo (22 dívek a 9 chlapců ze 3. až 5. třídy) a jeden koť.

Když umírají děti, je tragédie největší. Z této, která na čas plnila stránky novin, byl nakonec obviněn převozník a špatný technický stav lodi, která se už jednou před dvěma lety převrátila. Učitelé Novotný, Horňanský a Žáková, kteří prý přemluvili převozníka k přetížení prámu kvůli úspoře peněz, byli přeloženi na jiné školy.

Prezident T. G. Masaryk nechal obětím postavit u přivozu žulový pomník. V dobách totality se pomník kvůli jménu dárce skrýval v houštině zlatého deště, ale roku 2006 byl opět přemístěn k řece.

Vezír
Příště: Voraři

Expedice Dyje, Morava, Dunaj

aneb 120 říčních kilometrů za pět dní (22. 8. – 29. 8. 2015). I. díl

Můj milý lodní deníčku...

Ne, opravdu takhle ten příběh začínat nebude!

DEN PRVNÍ

Sobota 22. srpna 2015

Místo: Pardubice, Slatiňany, Janův Hrad, Nejdek – Jižní Morava, ČR, řeka zámecká Dyje

Počasí: 32 °C, vedro jak v morně a sem tam mráček, avšak v noci na kulíška.

Motto dne: „Kolektivní utrpení sblíží.“

Sobota mě nemilosrdně začala pálit již od rána. Šílené vedro! Na loděnici jsem si přebalila věci z krosny do sudu, asi tak čtyřikrát. Protože pokaždé, když jsem měla sud zavíčkovaný, přišel Želvoun a „Tu károšku si taky dej do sudu.“ Pak přišel zase: „Vejde se ti tam i moje hygiena?“ a potřetí už jsem skoro začala být nervózní až nepřičetná, protože mi ten sud asi za chvíli exploduje.

Sranda začala být, až když přijel Péťa Vambera s nemyslitelně poškozovým autem – normálnímu člověku se přeci nemůže podařit si zpětným zrcátkem rozbít čelní sklo. Dokonce si i stěžuje, jak se mu ta prasklina na sluníčku zvětšuje. Hlavně že to bere s humorem.

Cesta ubíhá, k mému údivu, dost rychle. Ani jsem nestihla usnout a už jsme byli u Janova Hradu.

FOTO MICHAL KLÍMA – TUČŇÁK

VÍTAJTE V NAJDEKU

Kemp Paliště a u něj hlídkuje krásný maják. Stany stojí, co by dup a chlapáci odjíždí do Bratislavy s auty a já, ustanovena co by hlavní navigátor, jdu s dětmi na výlet do Lednice, i když mnozí by spíše uvítali výlet do lednice. Zámecké zahrady jsou uchvacující. Hurvi se kochá a kochá a kochá, poučuje, jak se má správně kochat a jak se vůbec nekocháme. Asi jsme nekulturní nekočači.

FOTO MICHAL KLÍMA – TUČŇÁK

V zámeckém areálu Rulič vygooglil kešky, tak jsme rovnou tři odlovili. Občerstvení Kaktusem jdeme zpátky do kempu.

Když jsme odcházeli, v kempu ani noha, teď je narváno! A naši chlapi nikde. Z nudy a také po dlouhé upoceně cestě se jdeme zaslouženě vykoupat. Do řeky Dyje... kam jinam?!

Už konečně přijeli a s nimi i Kačenka. Večeříme a Tučňák odvykládá své zeměpisné okénko. Zadrnkáme nejen pavoukovi pod stolem do pavučiny ale i na kytary Modlitbu vodáka a tímto dnešní zápis končím.

DEN DRUHÝ

Neděle 23. srpna 2015

Místo: Nejdek, Janův Hrad a zámecké zahrady tentokrát z vody, Břeclav, řeka Zámecká Dyje a Dyje

Počasí: 29 °C, tak akorát na slunění na palubě.

Motto dne: „Těžko proti větru.“

Nedělní ráno bylo přívětivé. Hance se do stanu vkradla kočka a ráno obyvatele stanu vyděsila, měla tedy kliku, neboť také mohla být nakopnuta.

Cvak cvak, společné foto u majáku. Konečně vyplouváme. Zeměpisné okénko a jeho pomocník Želva nám tvrdilo, že přenášet budeme pouze jednou.

Velký zážitek byl, když jsme dopluhi k prvnímu přenášení. Jednak tam byl naplavenej největší hnus a taky všechny těžké barely zase vylodit a pak zase pracně nalodit, ještě že jsem to nedělala. Proplouvání zámeckým parkem bylo krásné. Z řeky je krásný výhled na zámek i na minaret. Všichni jsme si plavbu moc užili, hlavně když jsme museli znovu přenášet. Tentokrát to bylo vtipné, když jsme ve vestách nosili bagáž a lodě okolo zámecké kavárny. A turisté jen čuměli! Měla jsem z toho srandu a oni očividně také. Vambera se jim totiž postaral o show a kulturní vložku tím, že se pokusil o sjezd paraboly pod mostkem. Ehm..druhé přenášení.

Po cestě na Janohrad jsme minuli asi pět zámeckých lodí, které vozí líné turisty na Janův Hrad a Minaret. Pod zříceninou jsme obědvali. Vosy nás málem sežraly. Kde kdo se z našich posádek nechal napálit toy-toykou. Na ní bylo napsáno „Klíče na baru.“ A na baru mi řekli, že klíče nemají. Rychle odsud!

A to je konec zámecké Dyje. Pro velký úspěch tu máme další přenášení. Trochu jsem ho však okorenčila, za vydatné asistence Pokyho, výstavním břehákem. Nikdo u toho nebyl a tak byli trošku zklamaní. Jen Želva mě hájil, že by se mi to samotné nemohlo podařit.

Úžasné bylo, že můj bonbonek, tedy pokrývka hlavy, zůstal na prosto suchý. Třetí přenášení...

Na Dyji to neúprosně foukalo, nejen, že jsem klepala kosu a cvakala zubama, ale fučelo tak moc, že se na vlnkách i proti proudu dělaly bílé hřebínky. Když už jsem teda konečně oschla, na levém břehu na dlouhém laně, kde se vzala, tu se vzala, houpačka! V ten moment jsme s Želvou neváhali a už byl nahoře a skákal. Nebyla to naše první houpačka, vid! :) Též jsem si skočila a ostatním se moc nechtělo, pak ovšem začal efekt domina a najednou se nahoře tvořila fronta, která také cvakala zubama. Honzík se nám postaral o infarkt, když skočil jakousi šipku do 1 metru vody. Nikomu se nic nestalo, ačkoli povolené ztráty činí 10%, nechtěli bychom si je vyčerpávat hned první den. Odplouváme do Břeclavi.

Konečně se zase shledáváme s Tučňákem na veslařské loděnici v Břeclavi. Za tu dobu co tam byl tak sám, vymyslel papírky se jmény a vylosoval první službu na vaření večere. Myslím, že to byl Hurvi,

FOTO MICHAL KLÍMA – TUČŇÁK

Míra a Honzík. Ukuchtili náramné rizoto, ale bylo ho asi tak 3x tolik než nás, a to jsme měli Květáka!

Posedlost keškama dovedla Ruliče a děti, co šly s ním, večer na židák, až k praní spodárů. Pravda, nemuselo to být příjemné, když je tma jako v ranci a člověk se nachází u hřbitova a rozpadlého kostela, když tu najednou ve 23:12 začala houkat siréna. Přesně ta siréna, co houká první středu v mě-

síci. Jelikož jsem se v tuto dobu nacházela ve stanu, probudil mě Želva, sedl si a poslouchal, něco zamumlal a zase si lehnul. Já, ovlivněna sci-fi, jsem myslela, že je snad nálet nebo co!

DEN TŘETÍ

Pondělí 24. srpna 2015

Místo: Břeclav, Jelwoland a divočina, někde mezi A a SK, řeka Dyje

Počasí: 26 °C slunko žhnulo a vítr opět foukal.

Motto dne: „Važ si krávy, byť bys ji měl na klacku.“

Dobré ráno, celý tábor hovořil o noční siréně, jen Želva mi tvrdil, že vůbec nic neslyšel. Přitom to byl on, kdo mě vzbudil. :) Eliška s Janičkou připravily rozcvičku, hráli jsme si na koně a skákali jsme parkur. Skoro po snídani jsem se dozvěděla, že jsem byla vylosována Tučňáčím systémem na přípravu snídani. Všechny věci jsme zabalili a šup na vodu. Jez jsme museli přenášet, ale k mému údivu to šlo celkem rychle. Tučňák nám autem popovezl bagáž pod jez. Jinak by se to fakticky nedalo!

Dnes vplujeme do té slibované divočiny, proto máme naložené lodě, až je to extrémní. Květák veze snad 200 kilo. Ale všechno se vešlo a můžeme vyrážet. Plavba probíhala poklidně. Zmizely domy a ničím nerušená příroda nás začala obklopot. Ledňáčci a volavky létali všude kolem nás. Minuli jsme i několik ohlodaných stromů od bobrů. To Míra nám takhle vyprávěl příběh, jak bobr prokousl tepnu rybářovi a my jsme se tomu smáli. Přišlo mi to komické, ale nahlas jsem uvažovala, kolik může mít bobr kilo. Typuji tak 12 kg a kdekdo nevěřicně kroutí hlavou.

Pozor, státní hranice probíhá vodním tokem.

Úžasné místo na oběd, jen je na rakouské straně. Všude samé wasserstrasse blá blá...Ale mělo to ten punc originality. Po dalších několika km jsme zastavili na koupáčku. Zábavou bylo házení házeč-

FOTO MICHAL KLÍMA – TUČŇÁK

kou, aneb ulov si své dítě.

Jelikož dnes budeme tábořit v divočině v tzv. Zemi nikoho, Mates se Štěpánem a Barčou začali vymýšlet, jakou formu státu tam zřídí, kdo bude čeho ministrem a jakou budeme mít vlajku, hymna byla hned jasná – Modlitba vodáka a já, že budu ministr skautství.

Kýženou louku jsme našli, jen nebyla posekaná a navíc se tam nacházely kudlanky, to vedlo k masivnímu stěhování národů a emigraci z ŽELVOLANDU, jak jsme nazvali Zemi nikoho, na neďalekou louku. Zůstalo vlastně nejlepší jádro. Já, Želva /to by bylo dost divné, kdyby i on emigroval/ Tučňák, Hurvi a Poky s Adamem.

Na chvíli jsem zapnula mobil. V Želvolandu byl rakouský signál, o 20 m směr emigrantská louka byl signál slovenský a na louce přeběhlík byl český. Raději jsem ten mobil zase rychle vypnula.

Večere ve stylu urob si sám, byla výborná. Nikdy by mě nenapadlo krkovičku nebo kuřecí napíchnout na klacek a strčit do ohně. V tuto chvíli jsme se dělili na „prasáky“ a „kuřáky“, to podle toho, jestli holduješ spíše vepřovému nebo kuřecímu. Rulič s Kači si nechali naprojektovat přístřešek z pádel a igelitu, tak to budou mít asi noc plnou vášni...v tomhle větru. Spadlo jim to samozřejmě na hlavu!

... pokračování příště

Tereza Kosová – Štička

21. oddíl Bílý delfín Pardubice
redakčně kráceno

Termínka

23. 4. 2016	Kotorský závod a Memoriál Jirky Bělského – Liberec, Harcovská přehrada
27.–28. 4. 2016	Předprogram Skare – Seč
28. 4. – 1. 5. 2016	Skare – Seč
20.–22. 5. 2016	KLŠVS – 1. víkend (seznamovací) – Jablonec nad Nisou, řeka Jizera (Kamenice)
11. 6. 2016	BsB Regata – Brandýs nad Labem
17.–19. 6. 2016	KLŠVS – 2. víkend (plachetní) – Seč
6.–16. 8. 2016	Admiraltní plavba – 1. + 2. turnus – Mazurská jezera
12.–21. 8. 2016	KLŠVS – táborová část – Stvořidla
19.–28. 8.	Námořní akademie – táborová část
27. 8. – 3. 9. 2016	Lodní tesař – Seč
16.–18. 9. 2016	KLŠVS – 3. víkend (divoká voda + praktické zkoušky) – Roztoky u Křivoklátu
16.–18. 9. 2016	Viking Race – Křetínka u Letovic
28. 9. 2016	Napříč Prahou – přes tři jezy
30. 9. – 2. 10. 2016	KLŠVS – 4. víkend (zkoušky), Praha
1. 10. 2016	Jablonecká regata
7.–9. 10. 2016	Námořní akademie – 1. podzimní víkend – Mimoň
11.–13. 11. 2016	Námořní akademie – 2. podzimní víkend
6.–8. 1. 2017	KLŠVS – 5. víkend (setkání absolventů školy, vyhodnocení) – Jablonec n. Nisou

elektronická

KAPITÁNSKÁ POŠTA

METODICKÝ A INFORMAČNÍ ZPRAVODAJ HKVS

číslo 44, duben 2016

Vydává Hlavní kapitanát vodních skautů pro vnitřní potřebu.

Kapitánskou poštu dostávají emailem všichni registrovaní kapitáni oddílů vodních skautů, krajští kapitáni a činovníci HKVS. Pokud si přejete být zařazeni do databáze příjemců, či z ní naopak vyřazeni, pošlete svůj e-mail na kp@skaut.cz.

Aktuální číslo Kapitánské pošty i archiv starších čísel je k dispozici také na webových stránkách HKVS.

Příspěvky, postřehy, připomínky, informace, pozvánky či fotky zasílejte na adresu: kp@skaut.cz.

Do tohoto čísla přispěli: Pavel Bár – Pavlík, Vladimír Cvrček – Vezír, Jan Fischer – Hvězdář, Stanislav Holek – Sten, Jana Karaová – Kulda, Tereza Kosová – Štička, Oldřich Pešina – Olda, David Svoboda – Cedník, Simona Zatloukalová – Koblížek.

Fotografie uvnitř čísla: Václav Černík – Vašek, Renata Čížková – Renča, Michal Klíma – Tučňák, Veronika Morongová – Šveska, Oldřich Novotný – Olda, Simona Zatloukalová – Koblížek, SolidVision, archiv Kingkonga, archiv loděnice, archiv Skare, archiv Velrybářů Česká Třebová, archiv Vladislava Páleníka – Kima.

Foto na titulní straně: Archiv přístavu Poseidon Opava.

Redakční rada: členové Hlavního kapitanátu vodních skautů.

Korektury: David Svoboda – Cedník • **Sazba:** Václav Černík – Vašek. • **E-mailové rozesílání:** Michal Hoznedl – Bobr.

AQUA 2017

06. – 12. AUGUST

PLAVBA KU HVIEZDAM

POPLAV SA S CASTOROM A POLLUXOM
A ZAUJMI SVOJE MIESTO NA HVIEZDNEJ
OBLOHE PO ICH BOKU!
PRÍĎ NA SLOVENSKÉ NÁRODNÉ JAMBOREE
VODNÝCH SKAUTOV
A ZAŽI DOBRODRUŽSTVÁ DVOCH BRATOV,
KTORÝCH ODDANOSŤ IM VYSLÚŽILA
NESMRTEĽNOSŤ NA NEBESIACH
I V HRDINSKÝCH PRÍBEHOCH.

- VÝPRAVY S BÁJNYMI ARGONAUTAMI
- ZÁCHRANA KRÁSNEJ SESTRY HELENY
- BOJ O ZLATÉ RÚNO.

KANOYING

JACHTING

RAFTING

TREKING

5 PROGRAMOVÝCH DNÍ

ÚČASTNÍCI ZO SLOVENSKA, ČESKEJ REPUBLIKY, PORTUGALSKA A VERÍME, ŽE AJ TY!

VIAC INFORMÁCIÍ UŽ ČOSKORO NA WWW.AQUA.SK